

DE STER

Juni 1983 · 83ste jaargang · Nummer 6



DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Juni 1983
83ste jaargang
Nummer 6

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Eindredacteur: M. Russell Ballard.

Hoofredacteur: Lary A. Hiller, **Adjunct-redacteur:** David Mitchell,

Stafmedewerkster: Bonnie Saunders, **Vormgeving:** Roger Gylling.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Doen we al het mogelijke? <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Geen ijs op zondag, <i>Sipuaio J. Matuauto</i>	6
De mensen hebben me een nieuw hart gegeven, <i>Mary Ellen Edmunds</i>	9
Het zendingswerk dat huisonderwijs heet, <i>Jay A. Pamy</i>	15
Het evangelie en de romantische liefde, <i>Bruce C. Hafen</i>	23
Patriarchale zegens, <i>Ouderling James E. Faust</i>	30
Vrouwen in de Schriften, <i>Kathleen Ellstrom</i>	35

KINDERSTER:

Liefdesstampot, <i>Carol Farley</i>	1
Evangeliequiz, <i>Ron Woods</i>	6
De macht van een profeet, <i>Helaman 10 en 11</i>	7

Op de omslag: de Brit David Roberts (1796–1864) schilderde vele landschappen op zijn reis door het Heilige Land in de jaren 1830. Dit is een kopie van een lithografie die gebaseerd is op zijn in 1839 vervaardigde schilderij „The Citadel in Jerusalem ” (de toren van David).

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1983 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,

D-6000 Frankfurt am Main 50.

Doen we al het mogelijke?

President Spencer W. Kimball

Deze boodschap is ontleend aan verschillende door president Kimball gehouden toespraken. De herdruk vindt in zijn opdracht en met zijn zegen plaats.

Wederom voel ik mij gedrongen de vraag weer te stellen: doet ieder van ons wel alles wat binnen zijn of haar vermogen ligt om het evangelie aan die inwoners van de aarde te brengen die de Heer binnen de kring van onze invloedssfeer heeft geplaatst?

Er zit een drang achter dit werk waar sommigen, volgens mij, aan voorbij zijn gegaan, maar desalniettemin is het een zeer wezenlijke drang. Dit gevoel van urgentie zal in de ziel van allen die God inzake deze aangelegenheden om hulp vragen, door de Geest worden vernieuwd.

„Ziet, het veld is alreeds wit om te oogsten; laat daarom een ieder, die wenst te maaien, zijn sikkel met alle macht inslaan en maaien zolang het dag is, opdat hij voor zijn ziel eeuwige zaligheid in het koninkrijk Gods moge verwerven.” (Leer en Verbonden 6:3.)

De Heer heeft ons het volgende voorghouden: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u hebt vereist.” (Leer en Verbonden 78:7.)

Is er in deze tijd iemand in de kerk die niet op de hoogte is van de oproep van de Heer: ieder lid een zending? Is er tegenwoordig een gezin in de kerk dat zich niet bewust is van de behoefte aan meer zendingen?

Onze opdracht om het evangelie aan alle naties te prediken, is een heilige verantwoordelijkheid. Wij hebben behoefte aan méér bekwame echt)paren om op zending te gaan. Wij hebben behoefte aan een nog groter aantal jongemannen, dat de leeftijd heeft om op zending te gaan, om naar voren te komen, opdat zij hun rechtmatige verantwoordelijkheid en voorrecht op zich kunnen nemen en gezegend kunnen worden als de dienstknechten des Heren in het grote zendingswerk. Wat zouden wij en zij versterkt worden als alle jongemannen zich gereedmaakten om het werk des Heren te volbrengen!

De leden van de kerk gaven getrouw gehoor aan de oproep van enkele jaren geleden, met het gevolg dat wij het aantal zendingen verdubbelden. Maar wij hopen dat wij nu wéér in staat zullen zijn om onze passen te vergroten en te versnellen en om wéér met meer kracht voorwaarts te gaan ten einde het gebod des Heren te vervullen.

Ik wilde dat wij het alle leden van de kerk beter en vaster konden inprenten, dat als iemand oud genoeg is om lid te zijn, hij ook oud genoeg is om een zending te zijn, en dat hij heus niet speciaal aangesteld hoeft te worden voor die roeping. Elk lid heeft de plicht en de roeping om het evangelie door te geven aan allen om hem heen. Wij willen dat



President
Spencer W.
Kimball

iedere man, iedere vrouw en ieder kind zijn of haar rechtmatige verantwoordelijkheid op zich neemt. Het is uitermate belangrijk. Want dit is de boodschap van het evangelie: wij ontvangen zegeningen door middel van het evangelie en vervolgens gaan we die zegeningen met anderen delen.

Welnu, we zijn een drukbezet volk, maar de Heer heeft niet gezegd: „Als het je schikt, zou je dan eens overwegen om het evangelie te gaan prediken?” Hij heeft gezegd: „Laat . . . een ieder met zijn plicht bekend worden” (Leer en Verbonden 107:99) en „Ziet . . . het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen”. (Leer en Verbonden 88:81.)

Wij moeten steeds voor ogen houden dat God daarbij onze bondgenoot is. Hij is onze hulp. Hij zal de mogelijkheid scheppen, want Hij heeft het gebod gegeven.

We zijn weleens in de verleiding om, net als Habakuk, uit te roepen: „Hoelang, Here, roep ik,” want velen luisteren niet (Habakuk 1:2). En dan herinneren we ons het antwoord van de Heer aan Habakuk: „Ik doe een werk in uw dagen, dat gij niet zoudt geloven, wanneer het verteld wordt.” (Habakuk 1:5.)

De tijd om het evangelie in steeds meer

plaatsen te verkondigen, aan steeds meer mensen te prediken, is gekomen. Zijn we gereed voor die oproep? Samen met Nephi moeten wij weer zeggen: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens voor hen de weg te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Wij moeten eens eerder aan onze verplichting gaan denken dan aan ons gemak. Mijns inziens is de tijd gekomen dat offervaardigheid een nog belangrijker factor moet worden in de kerk. Herinnert u zich het verhaal hoe Brigham Young en Heber C. Kimball op zending gingen naar Engeland? Ze waren allebei doodziek en doodarm, maar toch aanvaardden zij de oproep om te dienen. Op de dag van hun vertrek was Brigham Young zo ziek, dat hij neerviel en niet in staat was om weer op te staan. Heber C. Kimball kwam hem te hulp en trachtte hem overeind te helpen, maar hij was zelf zo zwak, dat 't hem niet lukte, en dus riep hij een broeder aan de overkant van de straat erbij: „Kom eens even hier, broeder, en help mij broeder Brigham overeind te krijgen!” De volgende dag waren ze allebei op weg naar het zendingsveld.

Zoals ik reeds eerder heb gezegd, moeten wij onze toewijding vergroten, zodat we het werk kunnen doen dat op ons ligt te wachten. Er zijn veel mensen in de wereld die hongeren naar de Heer en zijn woord. Zij dorsten naar aanraking met de waarheden en het werk van de Heer, maar toch weten zij niet precies waar zij naar hongeren, noch wat hun dorst zal lessen. Het is uw en mijn verantwoordelijkheid om hun dorst te lessen.

Eén ding kunnen we allemaal doen: wij

kunnen onze Vader in de hemel ernstig en voortdurend smeken om ervoor te zorgen dat de natiën hun deuren zullen openen en dat het hart van de mensen verzacht zal worden, opdat de zendelingen en ook wij gezegend mogen worden om het evangelie te onderwijzen aan allen die het nodig hebben en ernaar verlangen.

Ik heb 't gevoel dat de Heer op een zeer natuurlijke wijze vele mensen in onze vrienden- en kennissenkring heeft geplaatst die er klaar voor zijn lid te worden van zijn kerk. Wij vragen u erover te bidden zodat u te weten komt wie dat zijn en om vervolgens de hulp van de Heer in te roepen om te helpen hen in contact te brengen met het evangelie. Als u, in uw gesprekken met anderen, niets kunt bedenken om te zeggen, kunt u altijd zeggen: „Ik weet dat God leeft.” Dat is het belangrijkste getuigenis in de hele wereld. Vertellen hoe u aan die kennis bent gekomen, wat het voor u betekent en wat het voor een ander zou kunnen betekenen, is een machtig getuigenis voor de Heer.

Sommige van uw kennissen zullen slechts oppervlakkige contacten zijn, terwijl anderen door u zijn aangekweekt als gevolg van uw oprechte vriendschap en de belangstelling die u voor hen koestert.

Met alle kansen die er om ons heen zijn, waarom zouden we dan angst hebben? Het evangelie is inderdaad „de kracht Gods tot zaligheid”. (Leer en Verbonden 68:4.) Alle mensen hebben het in hun leven nodig. Het evangelie zal nieuwe mensen van hen maken. Naargelang zij het naleven, zal het hun leven veranderen. Zij die het evangelie diep in hun hart ontvangen, zijn niet meer hetzelfde. Zij veranderen erdoor. Zo zal ieder mens, ieder gezin, iedere natie en ieder

volk dat zijn hart of zijn grenzen openstelt voor het evangelie, ongelooflijke zegeningen ontvangen. Alle ontvangers zullen vreugde en vrede ervaren, en zij die de leringen van het evangelie aanvaardden en ernaar leven, zullen het eeuwige leven verkrijgen.

Nogmaals, waarom zouden we angst hebben? Het evangelie met anderen delen brengt vrede en vreugde in ons eigen leven, vergroot ons vermogen om anderen lief te hebben, doet ons eigen geloof toenemen, versterkt onze band met de Heer, en vergroot ons begrip van het evangelie. Misschien ontvangen wij welhaast méér dan zij die wij kennis laten maken met het evangelie.

Ik ken geen enkel gezin dat niet tot nieuw leven zal komen wanneer de geest van het zedingswerk deel gaat uitmaken van hun levenswijze. We zorgen ervoor gezond te zijn, zodat we steeds ons werk kunnen doen; we beheren onze middelen zo goed mogelijk, opdat we hulp kunnen bieden; we hebben een groot verlangen het evangelie te leren, zodat we betere getuigen kunnen zijn; we willen in harmonie zijn met de Geest, zodat wij steeds zijn influisteringen en leiding kunnen ontvangen.

Wij moeten ons op het ontvangen van deze zegeningen voorbereiden. Laten we ons dus voorbereiden en de noodzakelijke stappen ondernemen om in ons dagelijks leven zendelingen te zijn. Laten we ons eveneens voorbereiden op de dag dat we of zelf op zending gaan of een ander helpen om te gaan.

Ik heb al eerder gezegd dat we nu vragen om zendelingen die zorgvuldig door het gezin en door de hulporganisaties van de kerk zijn opgeleid en voorbereid. Onze jongemannen behoren zo te worden opgeleid dat zij op zending willen

gaan, en niet alleen uit plichtsgevoel handelen. Het vervullen van een zending is weliswaar een plicht, maar het is iets wat onze jongemannen heel graag voor zichzelf, voor hun medemensen en voor hun Hemelse Vader behoren te willen doen.

Het is verstandig wanneer ouders hun zoons beginnen voor te bereiden door hen al heel vroeg in hun leven geld te laten sparen. Laat hun zoons de geest van spaarzaamheid hebben. Laat hen ook de geest hebben van het bestuderen van het evangelie en het bidden erover, van het voor zichzelf zien hoe het evangelie in hun eigen leven en in dat van degenen om hen heen werkzaam is. Laat hen in de jaren dat zij opgroeien de geest van dienstbetoon hebben en de ervaring anderen te helpen bij het bespreken van de vreugde die het evangelie in hun leven brengt. Laat hen hun seminarie- en instituutklassen en de ervaringen die zij daarin opdoen gebruiken, ter verkrijging van een geestelijke kennis die van grote waarde is voor henzelf en voor anderen. Laat hen zich voorbereiden door hun leven rein en waardig te houden en door er met hun gehele hart naar te verlangen dat zij de Heer mogen helpen het evangelie te brengen aan hen die er gereed voor zijn.

Als we ons op deze wijze voorbereiden, zullen die voorbereidingen vele zegeningen en geestelijke beloningen met zich brengen, en weldra zullen ze onze normale manier van leven zijn. En zoals dat de enkeling en het gezin geldt, zo geldt het ook voor het quorum, de wijk of de gemeente. Er is weinig dat zo'n machtig effect kan hebben op een priesterschap-quorum of andere groep in de kerk, als een onmisbare rol te spelen bij het leggen van goede contacten en het begeleiden van anderen en iemand tot een belangrijk

deel van de kerk te maken. De vreugde, vriendschap en liefde onder alle betrokkenen wordt vele malen vergroot.

Zoals de profeet Joseph Smith zei: „Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed broederen; en voort, voort, ter overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbreken.” (Leer en Verbonden 128:22.)

De Heer heeft gezegd: „Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg Ik u: Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken.” (Leer en Verbonden 82:14.)

Wij kijken uit naar de dag dat Zion volledig kan worden opgebouwd, maar de Heer wijst ons op het volgende: „Doch laat Mijn leger eerst zeer groot worden.” (Leer en Verbonden 105:31.)

Bij onze inspanningen om 's Heren leger te versterken, zijn we ook de profetie van president Brigham Young indachtig: „Het koninkrijk zal blijven groeien en ontwikkelen. Elke keer als een vijand pogingen onderneemt om het ten gronde te richten, zal het sterker en machtiger uit de strijd komen; het zal uitgroeien en opzien baren bij alle volkeren, totdat het de hele aarde vervult.”

Zoals de profeet Joseph Smith ons heel duidelijk heeft verzekerd: „Geen onheilige hand kan het werk van vooruitgang tegenhouden; vervolgingen mogen plaatsvinden, benden mogen zich verenigen, legers kunnen zich paraat maken, laster mag in diskrediet brengen, maar de waarheid Gods zal onversaagd doorgaan, nobel en onafhankelijk, totdat ze is doorgedrongen tot in ieder continent, alle windstreken heeft bezocht, door elk land

heen is geraasd, en in ieder oor heeft geklonken, totdat de oogmerken Gods zullen zijn bewerkstelligd en de Grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Onze grote behoefte, en onze grote roeping, is om de mensen van deze wereld het licht of het begrip te brengen

waarmee zij hun weg uit het duister kunnen vinden naar de vreugde, de vrede en de waarheid van het evangelie.

Ik geloof dat wij niet moeten verflauwen in ons goetdoen. Ik geloof dat het tijd is onszelf de vraag te stellen: Wat kan ik doen om het evangelie naar anderen en naar de inwoners van deze wereld te brengen? □

Suggesties voor huisonderwijzers:

Punten die desgewenst naar voren kunnen worden gebracht:

1. Wij hebben behoefte aan meer zendingen. Wij hebben behoefte aan meer echtparen. Wij hebben behoefte aan een nog groter aantal jongemannen, dat de leeftijd heeft om op zending te gaan, om naar voren te komen. Wij vragen om zendingen die zorgvuldig door het gezin en door de organisaties van de kerk zijn opgeleid.

2. Als iemand oud genoeg is om lid te zijn, is hij ook oud genoeg om het evangelie te delen met degenen om hem heen; en hij hoeft niet speciaal aangeseld te worden voor die roeping.

3. De tijd om het evangelie aan steeds meer plaatsen te verkondigen, aan steeds meer mensen te prediken, is gekomen. Wij moeten eens eerder aan onze verplichting gaan denken dan aan ons gemak.

4. De Heer heeft, op een zeer natuurlijke wijze, vele mensen in onze vrienden – en kennissenkring geplaatst die er klaar voor zijn om lid te

worden van zijn kerk. Bid om te weten te komen wie dat zijn en roep vervolgens de hulp van de Heer in om u te helpen hen in contact te brengen met het evangelie.

Wenken voor de bespreking:

1. Maak uw eigen gevoelens over en ervaringen met het doorgeven van het evangelie kenbaar. Vraag het gezin wat hun gevoelens hierover zijn.

2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin kan voorlezen en bespreken?

3. Zou deze bespreking meer inhoud krijgen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er voor het gezinshoofd een boodschap van de quorumleider of van de bisschop over het zendingswerk? „Ik wilde dat wij het alle leden van de kerk beter en vaster konden inprenten, dat als iemand oud genoeg is om lid te zijn, hij ook oud genoeg is om een zending te zijn.”



Geen ijs op zondag

Sipua J. Matuauto

Toen ik een kind was in Samoa schenen mijn vriendjes en ik nooit genoeg te kunnen krijgen van zwemmen. Dat was wat we 't liefste deden. Ik weet nog dat ik als knaapje van vier zelfs na de zondagsschool met mijn vriendjes wilde gaan zwemmen, alsof de overige zes dagen van de week niet genoeg tijd boden om samen te spelen. Ik werd echter grootgebracht in een goed mormoons gezin en ik herinner me heel duidelijk hoe mijn geweldige moeder zich inspande om mij te leren de sabbatdag heilig te houden.

Moeder loste het probleem op door

mij in de richting van de Schriften te sturen. Wetende hoe graag ik pronkte met mijn goede geheugen door hele stukken uit bepaalde boekjes op te zeggen, vroeg ze hoe ik het zou vinden om gedeelten uit de Schriften te leren lezen en opzeggen. Daar was ik meteen voor te vinden, dus zei ze: „Goed dan. Voortaan zal ik je iedere zondag na het eten helpen om stukken uit deze twee boeken te leren” – en ze liet me de Bijbel en het Boek van Mormon zien.

De allereerste passages die ik uit 't hoofd leerde opzeggen waren de tien geboden en de eerste psalm. Vervolgens leerde ik het verhaal opzeggen van Lehi en zijn gezin uit het Boek van Mormon. Hoe meer ik leerde, hoe meer de beginselen die in de betrokken passages stonden deel gingen uitmaken van mijn leven, hetgeen nog verder versterkt werd door het voorbeeld van mijn ouders, die het evangelie heel trouw naleefden. Tegen de tijd dat ik in 1962 van huis ging om te studeren, hadden de leringen van mijn ouders diep wortel geschoten in mijn ziel.

Allereerst ben ik naar het Church College of Hawaii, dat nu bij de Brigham Young University hoort, gegaan, waar ik gebleven ben tot na de dood van mijn moeder. (Mijn vader was al overleden toen ik heel klein was.) Mijn moeder had mij altijd volledig onderhouden en haar overlijden hield in dat ik zonder middelen achterbleef.

Enige maanden na haar dood werd ik erg ontevreden met het college en mijn leven in Hawaii, en dus vroeg ik overplaatsing naar een andere campus aan. Daar mijn broer, Tu'u'alofoa, op dat moment in Tempe (Arizona) woonde, voelde ik er wel voor een aanvraag in te dienen bij de Arizona State University. Mijn aanvraag werd aanvaard en Tempe werd een jaar lang mijn nieuwe woonplaats.

In 1966 kwam het verlangen bij me op naar Salt Lake te verhuizen en daar mijn studie voort te zetten. Bij aankomst in die stad won ik inlichtingen in over een bepaalde handelshogeschool en was zo onder de indruk van het leerplan, dat ik besloot mijn verdere opleiding daar te volgen. Mijn hele vermogen bestond echter uit \$ 30. Gelukkig was er afgesproken dat ik de lessen mocht volgen en het lesgeld in termijnen mocht betalen in de loop van het eerste kwartaal. Ik moest dus wel een manier vinden om wat geld te verdienen.

Die eerste week in Salt Lake City moet ik iedere dag wel dertig lange „blocks” hebben gelopen op zoek naar een part-time baantje. De meeste zaken waar ik kwam hadden full-time mensen nodig, maar op verschillende adressen liet ik mijn bijzonderheden achter voor 't geval er zich toch nog een part-time mogelijkheid zou voordoen. Tot mijn verbazing had ik binnen enkele dagen een aantal baantjes om uit te kiezen. Jammer genoeg, echter, moest ik bij allemaal ook 's zondags, vanaf een uur of twaalf, werken. Dat betekende dat ik nooit naar de avondmaalsdienst kon gaan.

Ik bekeek de zaak heel zorgvuldig van alle kanten. Ik had het geld hard nodig; maar werken op zondag betekende dat ik een van de geboden van de Heer, die ik van klein kind af had leren gehoorzamen, zou overtreden. Ik wist, dat als mijn ouders nog in leven waren geweest, zij me geen van deze baantjes aan hadden laten nemen. Om mij dus te helpen bij het nemen van de juiste beslissing, vroeg ik een goede vriend om raad. „Ik heb mijn leven lang nog nooit op zondag gewerkt,” vertelde ik hem, „en het idee dat ik een vergadering van de kerk misloop zit me dwars. Ik wil de geboden van de Heer niet overtreden.”

„Ik weet zeker dat de Heer zich bewust is van je behoeften,” antwoordde mijn vriend, „en als dit het enige soort werk is dat Hij op dit moment binnen je bereikt heeft gesteld, dan kun je het wellicht beter aannemen.” Toch voelde ik me niet helemaal prettig met deze

raad. „Denk je heus dat de Heer me zal verontschuldigen als ik werk op zondag en daardoor de avondmaalsvergadering misloop?” vroeg ik.

„Natuurlijk weet de Heer hoe je er op dit moment voorstaat,” zei hij. „En het is nu zaak om te werken, zodat je aan je financiële verplichtingen kunt voldoen. Ik raad je aan die baan te nemen.”

Ik besloot dus aan de kassa van een ijszaak te gaan werken. De zaterdag daarop ging ik er heen om alles af te spreken, en werd gevraagd de volgende woensdag te beginnen. Maandagmiddag was ik echter terug op het kantoor van mijn vriend.

„Ik geloof toch niet dat het goed is dat ik op zondag ga werken,” zei ik hem. Hij keek ernstig. „Hoe denk je het dan in te kleden?” vroeg hij. „De eerste termijn van je lesgeld moet binnenkort betaald worden.”

Na enig heen en weer gepraat drong hij er weer op aan dat ik het baantje aan zou nemen, en ik zei dat ik erover na zou denken. Ik kon me echter nog steeds niet verenigen met zijn raad en op weg naar huis besloot ik dat ik maar één ding kon doen, en dat was met mijn probleem aankloppen bij mijn Hemelse Vader. Niemand anders scheen te begrijpen hoe ik me precies voelde over dit gebod, dat ik mijn leven lang had nageleefd.

Eenmaal terug op mijn kamer, knielde ik dus neer om tot mijn Vader in de hemel te bidden. Ik vertelde Hem uitvoerig over mijn probleem en zei dat ik in alle dingen zijn wil wilde doen. Tot slot vertelde ik Hem dat hoe zijn antwoord ook zou luiden, ik er volkomen op vertrouwde dat dat de juiste oplossing zou zijn.

Toen ik opstond voelde ik me opgelucht, alsof er een last van mijn schouders was weggenomen. Ik pakte mijn boeken en ging naar school met een gelukkig en vredig gevoel.

Diezelfde middag werd ik gebeld door de bedrijfsleider van een grote winkel in het centrum van de stad. Ik had een aantal weken daarvoor daar gesolliciteerd, maar had sindsdien niets gehoord. Ik kreeg te horen dat ik zo hoog gescoord had bij het wiskunde-proefwerkje dat ze mij hadden voorgesteld, dat ze me graag wilden hebben ter vervanging van een van hun winkelbedienden die wegging. Ik kon de volgende dag na mijn ochtend op school al beginnen en ik zou zes dagen in de week werken, van maandag tot zaterdag.

Ik hing op en rende naar mijn kamer, waar de tranen van vreugde en dankbaarheid mij te machtig werden. Weer ging ik op mijn knieën om mijn Hemelse Vader te bedanken voor zijn goedheid. In plaats van mij toe te staan een van zijn geboden te overtreden, had Hij voor een andere baan gezorgd.

Na mijn gebed, toen ik een poosje rustig op mijn bed zat, kwamen de volgende woorden in mijn gedachten op, alsof ze met grote blokletters geschreven waren: „*Gedenk de sabbatdag, dat gij die heilig.*” De boodschap werd me nogeens voorgehouden.

Nu wist ik voor mezelf dat de Heer 't wat zijn geboden betreft niet op een akkoordje gooit. Ik wist zonder enige twijfel dat de Heer kan en zal zorgen voor een manier waarop wij kunnen voorzien in onze persoonlijke behoeften, die rechtvaardig is en Hem behaagt. Niets is onmogelijk bij de Heer.

□



DE MENSEN HEBBEN ME EEN NIEUW HART GEGEVEN

Mary Ellen Edmunds

De meeste mensen waren verbaasd toen ik zei dat ik graag op zending wilde gaan. Ik was net afgestudeerd als verpleegster aan de Brigham Young University en had een aantal uitstekende aanbiedingen gekregen op dat terrein. Ik was me bewust van de stereotiepe vrouwelijke zending: er waren mensen die vonden dat op zending gaan voor vrouwen een soort noodoplossing was. Toch had ik een groot verlangen om in het zendingsveld te dienen.

Over deze stereotiepe benadering heb ik onderdehand twintig jaar lang – vanaf een plaatsje op de eerste rang – nagedacht. In de jaren dat ik les gaf in het zendelingenhuis in Salt Lake City, heb ik honderden vrouwelijke zendingen binnen zien komen en heb ik de meest verbazingwekkende verhalen gehoord

over hoe deze zusters hun hindernissen hadden overwonnen. Meestal ging het om de mening van anderen. „Ach, welnee,” pleegden de mensen tegen ze te zeggen, „je wilt helemaal niet op zending. Dat is toch voor mensen die verder geen keus hebben!”

Nu zie ik hoe er iedere week grote aantallen vrouwelijke zendingen aankomen in het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo, en ik kan me op de hele wereld geen mooiere, meer vitale of meer intelligente groep vrouwen indenken!

Vrouwen kunnen een belangrijke bijdrage leveren als zending – en doen dat ook. Zij brengen een achtergrond met zich mee als lerares, verpleegster, huishoudkundige, diëtiste, secretaresse, dichteres of studente. Velen hebben weten-

schappelijk of hoger-beroepsonderwijs gevolgd, of hebben werkervaringen achter zich die hen heeft geholpen volwassenen, evenwichtige mensen te worden. Zij bezitten goede contactuele eigenschappen. Zij vertonen een oprechte doelbewustheid, die bijdraagt tot de ontwikkeling van de noodzakelijke spiritualiteit; bijgevolg zijn de zusters ontvankelijk voor de Heilige Geest en bereid zijn leiding te aanvaarden.

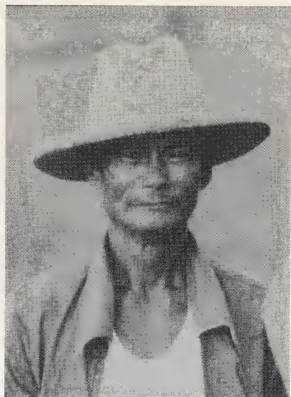
Vrouwelijke zendelingen kunnen hun ervaring en deskundigheid gebruiken om de kerk over de gehele wereld te helpen vestigen en versterken. Hoewel alle zendelingen de taak hebben om geïnteresseerde niet-leden te vinden en te onderwijzen, ontvangen een aantal vrouwelijke zendelingen (en sommige echtparen) bijkomende opdrachten. Volgens de richtlijnen van het Eerste Presidium kunnen vrouwelijke zendelingen worden ingezet bij het leiding geven, het opleiden van de leden, de welzijnszorg, bezoekerscentra, public relations, het personeel van zendingskantoren, onderwijs uitgaande van de kerk, genealogie en tempelwerk.

Dit soort zendingsoopdrachten leggen we weleens uit aan de hand van de volgende uitspraak: „Gewone zendelingen leren mensen de spelregels; zendelingen met bijkomende opdrachten laten ze zien hoe het spel wordt gespeeld.” Deze zendelingen worden naar bepaalde gebieden gestuurd om de kerk daar te helpen *vestigen* en *versterken*. Zij helpen de leden dichter bij hun Hemelse Vader te komen en betere familiebanden aan te kweken; helpen hen bij het zelf kweken van voedsel; leren hun goede gezinsavonden te houden; helpen hen bij het voorbereiden van lessen en toespraken; helpen hen bij het laten inenten van hun

kinderen; helpen hen hun kinderen te leren lezen; leren hen hoe zij hun tijd en middelen goed kunnen gebruiken, en nog veel meer. Bij al deze activiteiten werken deze zendelingen onder leiding van de priesterschap met het doel het vermogen van de leden om in hun eigen behoeften te voorzien en om anderen te dienen, te versterken.

Hoewel van iedere waardige jongeman wordt verwacht dat hij op zending zal gaan, is het voor vrouwen een zaak van persoonlijke keuze. De officiële richtlijnen geven aan dat jonge vrouwen „dienen zich daartoe niet verplicht te achten, verder dienen zij niet aanbevolen te worden als op zending gaan het sluiten van een passend huwelijk in de weg staat.” (*Algemeen kerkelijk handboek*, nr. 21, blz. 90.) Vrouwelijke zendelingen worden ook wat later geroepen dan de gemiddelde mannelijke zendelingen. Jongemannen kunnen met hun negentiende worden geroepen, terwijl jonge vrouwen pas met eenentwintig geroepen worden. Daarnaast zijn er tegenwoordig ook steeds meer oudere, alleenstaande zusters, velen van hen weduwe, die op zending gaan. Mijns inziens zijn het deze beide factoren – leeftijd en keuze – die ertoe voeren dat vrouwen zeer toegewijde zendelingen zijn. Weinig zusters gaan op zending omdat het van hen wordt verwacht of omdat ze zich gedwongen voelen; het is hun eigen besluit.

Veel vrouwelijke zendelingen brengen offers die, wanneer ze me ter ore komen, mij ten zeerste ontroeren. Ik sta verbaasd over hoevelen van hen hun eigen zending volledig betalen. Dit geeft hun een groot verlangen om te slagen, om de mogelijkheden die zij in zich hebben volledig te ontplooiën en om hetgeen waartoe zij zich verbonden hebben gestand te doen.



Wanneer ik degenen die zijn teruggekeerd vraag naar hun gevoelens ten aanzien van de ervaring die achter hen ligt, is een van de veel voorkomende antwoorden: „Deze zending heeft iets aan mijn leven en aan mij persoonlijk toegevoegd, dat ik op geen enkele andere manier had kunnen verkrijgen.” En ik ben het met hen eens.

Voor ik op zending ging had ik horen zeggen dat een zending je verandert, dat je na die ervaring niet meer dezelfde bent. Ik begrijp nu wat daarmee wordt bedoeld. De mensen die ik leerde kennen en liefhebben in Taiwan, Honkong, de Filipijnen en Indonesië hebben mij inderdaad veranderd. Zij hebben mij een nieuw hart gegeven.

Ik kan onmogelijk één bepaald iemand of één bepaalde ervaring noemen waardoor ik het meeste ben beïnvloed; mijn zendingen zijn de som van alle mensen die ik heb leren kennen en alle ervaringen die ik heb gehad. Ik zal echter nooit een zekere ochtend in 1964 vergeten. Mijn collega, Mary Jane Davidson, en ik maakten ons klaar om die morgen in het ons toegewezen deel van Quezon City in de Filipijnen langs de deuren te gaan. Wij hadden gebeden om leiding bij het vinden van iemand die op zoek was naar het evangelie van Jezus Christus. Toen we op een zeker moment langs een ongeplaveid straatje liepen, kwamen we bij een oranje poort met het nummer 15 erop geschilderd. We hadden allebei een goed gevoel over het aankloppen bij die poort.

Er verscheen een wat oudere Filippijn met een vriendelijk gezicht en we deden ons gewone, inleidende verhaal. Hij reageerde een beetje afwijzend. Toch hadden we zeer de indruk dat het de bedoeling was dat hij de boodschap te horen kreeg, en we legden hem uit

„Zusters,” vroeg hij vriendelijk, „wilt u zo goed zijn mij dit prachtige verhaal nogeens te vertellen?”

hoezeer wij het op prijs zouden stellen als we hem een geweldige boodschap mochten geven over God.

Hij vertelde dat er al dikwijls zendelingen bij hem hadden aangeklopt, maar dat hij nog nooit iemand binnen had gevraagd. Hij aarzelde, maar hield tenslotte toch de deur voor ons open. Wij kregen de indruk dat we hem het verhaal van de profeet Joseph Smith moesten vertellen. Daar we hadden gemerkt dat zijn Engels niet zo vloeiend was als dat van de meeste mensen die wij in de Filippijnen hadden gesproken, praatten we langzaam. Toen het verhaal uit was, was de man diep in gedachten verzonken. „Zusters,” vroeg hij vervolgens heel vriendelijk, „wilt u zo goed zijn mij dit prachtige verhaal noemens te vertellen?”

Deze keer werden ook wij nog meer getroffen door het verhaal en had het grotere betekenis. Toen we klaar waren, scheen hij opnieuw zeer ontroerd te zijn. „Zusters,” vroeg hij nogal verontschuldigend, „nog één keer, alstublieft?” En deze keer waren we ons nog sterker bewust van het zoete getuigenis van de Heilige Geest aan ons alle drie dat Joseph Smith werkelijk een profeet was en letterlijk de Vader en de Zoon had gezien.

Onze volgende afspraak was een week later. We hadden moeilijkheden gehad met de bus en broeder Ocampo stond ons al bij de poort op te wachten. „O, zusters, ik dacht dat u niet kwam! Ik heb u zulke geweldige dingen te vertellen!”

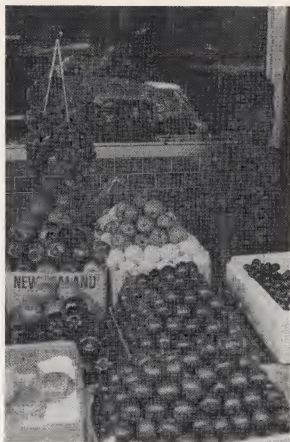
Hij had het getuigenis van de profeet Joseph Smith, de brochure die we bij hem hadden achtergelaten, woord voor woord gelezen, hetgeen het veelvuldig raadplegen van een woordenboek had gevergd. Toen we het deurtje in de grote poort doorgingen, begon broeder Ocampo ons al het verhaal van Joseph Smith te

vertellen! Kort daarna werd hij gedoopt.

Ik zal ook nooit de gemeentepresident in Semarang in Midden-Java vergeten – president Samad. Mijn collega en ik hadden de opdracht gekregen hem bij te staan terwijl hij leerde hoe hij de leden van zijn gemeente moest leiden en onderwijzen. In die tijd was er nog maar heel weinig zedings- of opleidingsmateriaal in het Bahasa Indonesia vertaald.

Iedere zondag hadden wij een onderhoud van ongeveer drie kwartier met president Samad. Hij had de gewoonte ons te vragen over een bepaald onderwerp te spreken – vastengaven, het opleiden van leerkrachten, of een ander onderwerp dat verband hield met het evangelie – waarna wij ons naar beste vermogen voorbereidden in een taal waar we nog steeds moeilijkheden mee hadden. We begonnen altijd met een gebed, waarna president Samad zei: „Zusters, doe maar kalm aan uw best om me te vertellen wat u heeft voorbereid. Ik zal zo nu en dan onderbreken om u te vertellen wat de Geest mij heeft geleerd.” En zo ging het dan ook. Dat waren sommige van de mooiste geestelijke ervaringen van mijn leven.

Een lieve zuster, die in zeer eenvoudige omstandigheden verkeerde, zei eens tegen me: „Zuster, we halen het wel naar de tempel!” Ik wist niet wat ik moest zeggen, want ik kon me helemaal niet voorstellen hoe ze dat doel ooit zouden kunnen bereiken; de dichtstbijzijnde tempel werd in Tokio gebouwd. „Als we alles verkopen wat we thuis niet nodig hebben . . .” vervolgde zij. In gedachten ging ik hun eenvoudige huisje na, waar ik een paar keer op bezoek was geweest. Ik vroeg me af wat ze van plan waren te verkopen dat ze niet nodig hadden. „. . . en als we iedere roepia opzijleggen, kunnen we



*„Voor ik naar de markt
ga kniel ik neer om
mijn Hemelse Vader te
vragen mij te helpen
. . . de dingen te kopen
die het beste zijn voor
mijn gezin.”*

over vijfendertig jaar naar de tempel toe!” Ik had een brok in mijn keel en had niet kunnen antwoorden, ook al had ik geweten wat ik moest zeggen. Toen voegde zij eraan toe: „O, zuster, ik hoop toch zo dat we dan nog in leven zullen zijn – we zullen honderdtien zijn.” Terwijl ik dit schrijf, kan ik vanuit het raam van mijn kantoor de tempel van Provo zien. . .

Er was ook de leidster van de zustershulpvereniging met wie we het huisbezoek bespraken. We hadden het over het opnemen van contact met degenen voor wie wij verantwoordelijk zijn. Op een zeker punt begon ze, een beetje verontschuldigd, te spreken. „Ach, zuster, u weet dat niemand bij ons in de gemeente telefoon heeft, dus moeten we onze Hemelse Vader vragen of iemand ons nodig heeft.” Zij vervolgde met allerlei voorbeelden. Ze was gewend 's ochtends te bidden en te vragen wie haar misschien nodig hadden; vaak ontving zij een sterke indruk dat ze een van de leden moest opzoeken; soms was er ook het duidelijke gevoel dat ze levensmiddelen of andere zaken mee moest nemen. En ik vroeg me af hoe dikwijls ik deze zuivere vorm van communicatie had belemmerd door mijn gebruik van de telefoon. . .

Op een keer, toen we 't hadden over verstandige voeding, stak een lieve moeder uit de Filippijnen haar hand op: „Weet u, zuster, ik heb het geld niet om alles te kopen wat ik zou willen. Voor ik naar de markt ga kniel ik dus neer om mijn Hemelse Vader te vragen mij te helpen mijn paar pesos verstandig te besteden en om de dingen te kopen die het beste zijn voor mijn gezin. Eenmaal weer thuis vraag ik Hem mij te helpen om het eten goed klaar te maken. En dan, zuster, als het etenstijd is, weten we dat we onze Hemelse Vader kunnen vragen ons

eten te zegenen, om ons te helpen sterk en gezond te blijven met hetgeen we hebben kunnen kopen en klaarmaken.” En ik dacht aan de vele keren dat het vragen van een zegen voor het eten voor mij slechts het teken was geweest om aan te vallen. . .

Er was de groep zusters van de zustershulpvereniging in Midden-Java, die ieder een lepel rijst opzij legden voordat zij 's ochtends voor de verdere dag gingen koken. Iedere dag stopten ze die lepel rijst in een plastic zak, om deze dan op zaterdag mee te nemen naar de zustershulpvereniging. Als er iemand ziek bleek te zijn, of lange tijd niet gezien was in de kerk, gingen de zusters haar na de vergadering gezamenlijk opzoeken, waarbij ze ook wat van de rijst meenamen. Ik heb veel geleerd over dienstbetoon en toewijding uit het voorbeeld van zulke zusters.

Ik diende de kerk in Indonesië toen het Boek van Mormon voor het eerst in de taal van dat land werd vertaald en gedrukt. Het was in die tijd dat ik enig idee kreeg van hoe het voor Joseph Smith en anderen geweest moest zijn toen ze eindelijk in staat waren om zoveel anderen het voorrecht te bieden om het Boek van Mormon te lezen. Een van mijn lokale zedingscollega's, een Indonesische zuster uit de stad Solo, sliep altijd met haar Boek van Mormon onder handbereik.

De gelegenheid om het evangelie met anderen te delen kwam weleens op onverwachte manieren. Het volgende voorval deed zich voor in Taiwan. Zonder enige voorafgaande taalopleiding, worstelde ik dagelijks om het Mandarijns Chinees te leren. Langs de deuren gaan leverde de spannendste momenten van mijn leven op: als iemand thuis bleek te zijn en het mijn beurt was om het woord te

voeren! Ik was verbaasd de eerste paar keer dat iemand echt enkele van de door mij voortgebrachte klanken scheen te begrijpen!

Op zekere ochtend kwam er volkomen onverwacht – een Amerikaanse dame aan de deur. Haar man was bij de marine. Wij stonden met open mond van verbazing en volkomen sprakeloos op de stoep. Tenslotte zei zij: „O, u bent zeker de mormoonse zendelingen! Kom maar binnen – ik was vroeger ook mormoon.” En zo begon een wonder.

Haar man was geen lid en zij was inactief. Een zoon en dochter in de tienerleeftijd waren wel gedoopt, maar op dat moment evenmin actief. Wij hadden het voorrecht om van het Mandarijns over te stappen op het Engels en het evangelie met dit fijn gezin te delen. De vader werd uiteindelijk gedoopt en de kinderen zijn allebei op zending geweest. Op dit moment vervullen de ouders een tempelzending. Wie had kunnen geloven dat we zo'n geweldig Amerikaanse gezin zouden leren kennen in de stad Tainan in Taiwan!

Aan de hand van deze en vele andere ervaringen heb ik een van de grote lessen van het zendingswerk geleerd: ik heb evenveel van anderen ontvangen als zij van mij hebben gekregen. Wij maakten allemaal geestelijke vooruitgang – wij onderwezen elkander. Ik kwam tot het besef dat we *allemaal* open moeten staan voor iedere gelegenheid om elkander te verheffen, te helpen, te onderwijzen en te versterken . . . ongeacht waar of wanneer. □

Foto's van Richard M. Romney

Het zendingswerk dat huisonderwijs heet

Jay A. Parry

„Mijn quorum bestaat uit geweldige mensen,” zegt de quorumpresident ouderlingen, „maar het schijnt dat de kerk voor een aantal van hen niet belangrijk is.” Hij schudt peinzend zijn hoofd. „Konden we maar een manier vinden om indruk op ze te maken.”

De bezorgdheid van deze leider wordt door de hele kerk heen gehoord. Iedere wijk en elke gemeente kent haar inactieve leden, en iedere wijk en gemeente heeft leiders die wilden dat zij een manier wisten om het leven van hun inactieve broeders en zusters een andere wending te geven.

Deze zorg is ook niet alleen van deze tijd. Jezus sprak over het verloren schaap, de verloren penning, de verloren zoon – die alle eens deel hadden uitgemaakt van de kudde, de portemonnee, het gezin. Hetgeen er eens bij had gehoord was verloren geraakt. Gelijktijdig met deze gelijkenissen gaf de Heiland ons een opdracht in de vorm van een vraag:

„Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt? . . .

Of welke vrouw, die tien schellingen heeft, en er één verliest, steekt niet een lamp aan en veegt het huis en zoekt zorgvuldig, totdat zij hem vindt?" (Lucas 15:4, 8; zie het gehele hoofdstuk.)

Onze opdracht is duidelijk. En daarbij heeft de Heer ons het middel gegeven om haar na te komen: *huisonderwijs*. Zoals ouderling Harold B. Lee het in 1974 stelde: „Zendingswerk is slechts huisonderwijs aan diegenen die op dit moment geen lid van de kerk zijn, en huisonderwijs is niet meer en niet minder dan zendingswerk onder de leden van de kerk.” (Uit een toespraak gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1964.)

In een meesterlijk verhandeling over het heractiveringswerk, zei ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf, dat „*heractivering bekering vereist*” – net zoals het zendingswerk aan niet-leden bekering vereist. Vervolgens merkte hij op dat er meer manieren zijn om mensen te onderwijzen dan door middel van de gewone quorum- en zondagsschoollessen:

„Onderzoeken hebben uitgewezen dat dertig procent van degenen die uitgenodigd worden (voor seminaries) deze . . . inderdaad bijwonen. Van de andere zeventig procent heeft de ervaring geleerd dat acht van de tien zullen toestaan, mits zij goed benaderd worden, dat priesterschapsleiders bij hen thuis komen om ze te onderwijzen. Broeders, waar zijn wij, gezien deze feiten, eigenlijk bang voor?”

Deze bemoedigende statistieken tonen ons hoe belangrijk het is om niet handenwringend te blijven toekijken, maar om iets te doen! Ronduit gezegd, broeders, de reden waarom er zo weinig gebeurt, is dat er zo weinig wordt gepro-

beerd. Een ervaren houtsnijder werd eens gevraagd hoe men met het houtsnijden moet beginnen. ‚Wel,‘ zei hij, ‚begin maar met wat spaanders te maken.‘ Broeders, laten wij beginnen met wat spaanders te maken!” (Neal A. Maxwell, „Een verongelijke broeder”, *De Ster* van oktober 1982, blz. 81.)

Het is een grote uitdaging, maar toch maken een aantal leiders en hun huisonderwijzers werkelijk spaanders! Door hun inspanningen ten behoeve van de hun toevertrouwde leden te vergroten, maken zij vorderingen op manieren die zij eerder nooit voor mogelijk hadden gehouden.

In één gebied, dat verschillende ringen omvat, bezochten de quorumleiders en huisonderwijzers over de vijfhonderd inactieve leden, waarvan de meeste in eerste instantie een uitnodiging om een serie instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek bij te wonen hadden afgeslagen. „Vindt u 't dan goed als deze fijne huisonderwijzers eens in de week bij u thuis komen om u het evangelie te onderwijzen?” vroegen de leiders. „We zullen u niet onder druk zetten en u evenmin vragen iets te doen. We zullen u alleen de beginselen van het evangelie uiteenzetten en het verder aan u en uw gezin overlaten om uw eigen beslissingen te nemen.”

Het antwoord? 80 procent van de benaderde gezinnen stemde met het voorstel in. Dat wil zeggen dat 400 gezinnen nu het zendingsaspect van het huisonderwijs genieten! En de succesverhalen zijn talrijk:

Eén inactieve ouderling had een zaak waardoor hij zes avonden van de week van huis was. Gewoonlijk was hij alleen maar op de zaterdagavond en zondag over-

dag thuis. Maar toen hem gevraagd werd of hij de huisonderwijzers wilde ontvangen, stemde hij toch toe. Na de eerste les – uiteraard op een zaterdagavond – besloot hij de volgende dag naar de kerk te gaan. Nu maakt hij deel uit van het quorumpresidium ouderlingen.

In een ander gezin was de vader alcoholicus. Hij ging ermee akkoord dat de huisonderwijzers eens in de week zouden komen, en geleidelijk werden zijn vrouw en kinderen actief. Hoewel deze man nog steeds een toekomstige ouderling is, heeft hij een geweldige vooruitgang gemaakt. En zijn oudste zoon, die

ook dank zij het onderwijs thuis weer actief werd, is nu op zending!

Eén jong echtpaar gaf toe dat ze eigenlijk naar de tempel behoorden te gaan, maar ze waren niet bereid om de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek bij te wonen. Ze vonden het echter wél goed dat de huisonderwijzers hen iedere week thuis kwamen onderwijzen. Nu zegt de jonge echtgenoot: „Ik was niet opstanding, maar ik begreep het evangelie niet helemaal.” Op een zeker moment zei hij tegen zijn huisonderwijzers: „Ik ben me ervan bewust dat u allebei een eigen gezin heeft



Geïllustreerd door Robert Barrett

en drukbezet bent. Ik waardeer het dan ook dat u hier komt. Wij hebben uw lessen nodig.”

Deze successen, evenals de vele honderden (of wellicht duizenden) andere waarover we zouden kunnen vertellen, hebben één factor gemeen: de onderliggende gedachte is dat wij het gezin niet alles leren wat wij hun graag bij zouden willen brengen, maar dat we ermee beginnen datgene te onderwijzen wat zij in staat zijn te bevatten. Deze onderscheiding luistert zeer nauw. Als we meer onderwijzen dan het gezin kan bevatten of wil aanvaarden, kunnen we maar al te gemakkelijk ons doel voorbij schieten. Het gezin zal daardoor misschien een verdedigende houding aannemen, niet meer ontvankelijk zijn, of ons vragen met de lessen op te houden. De boodschap wordt niet meer overgebracht, de Geest krijgt geen gelegenheid om tot het hart van de mensen te getuigen, en de kans gaat verloren.

Hier volgen de fundamentele stappen om het huisonderwijs te laten slagen wanneer inactieve leden onderwezen worden:

1. Bid om de Geest bij het voorbereiden en geven van uw les. Geen enkele andere factor is zo belangrijk als het getuigenis van de Geest aan degenen die u onderwijst. Het is „door de kracht des Heiligen Geestes” dat wij „de waarheid van alle dingen (kunnen) weten.”

2. Overtuig u ervan dat het gezin weet dat u hen bij het lesgeven op geen enkele wijze onder druk gaat zetten. Zeg dit ook wanneer u voor de eerste keer aan de deur komt om te vragen of u hen mag onderwijzen. Mogelijkerwijs zult u na enige tijd door de Geest worden

geïnspireerd om hen ertoe te bewegen zich tot bepaalde dingen te verbinden, maar dat is pas later – als en wanneer de tijd daarvoor rijp is, en als de Geest u dat influistert. Op dit moment hebben zij de verzekering nodig dat ze niet onder druk zullen worden gezet. Bij uw eerste contact zou u, bijvoorbeeld, kunnen zeggen:

Het gevoel dat het gezin heeft wanneer de huisonderwijzer bij hen is, is veel belangrijker dan de lesstof die hij behandelt.

„Broeder de Bruin, we komen vanavond bij u met een voorstel waar u, volgens ons, misschien wel belangstelling voor zult hebben. Mijn collega en ik zouden graag één keer in de week bij u willen komen om u meer over het evangelie te leren. Wij verzekeren u dat we op geen enkele wijze druk zullen uitoefenen en dat we u volkomen vrijblijvend zullen onderwijzen. Wij zullen u alleen maar vertellen over de beginselen van het evangelie en het verder aan u overlaten om te beslissen wat u ermee wilt doen.”

Eén quorumleider zegt dat hij zo goed als nooit is afgewezen wanneer hij die benadering heeft gebruikt. „Ik zorg er in de eerste plaats voor te spreken met beide echtelieden,” vertelt hij. „Als ze niet



Melinda Marks woonde in een bakstenen flatgebouw in een grote stad, en vaak speelde ze in de hal bij de voordeur. Ze keek graag naar de mensen die in en uit liepen. Er waren acht families die van deze deur gebruik maakten, en ze kende ze allemaal.

Ze wist ook precies waar iedereen woonde. „Zo, en hoe maak jij 't vandaag, juffrouw zonnestraal?” vroeg Daan Sluiter, bijvoorbeeld, als hij in zijn rolstoel zijn post kwam halen. Hij woonde op A-2, en iedere dag had hij een ander naampje voor haar.

„Laat me erdoor, meid – ik ben al aan de late kant!” gromde meneer Warnaar altijd, waarbij zijn dikke, borstelige wenkbrauwen op en neer schoten. Hij woonde op A-5, precies tegenover de flat waar

Melinda met haar moeder en de baby woonde.

„Kom je mee touwtjespringen?” vroegen de Jansen-tweeling vaak, terwijl ze zich aan de voordeur lieten zwaaien. Zij woonden op A-7 met hun moeder, die in een bakkerij werkte, en hun werkloze vader.

„'t Is een schande! Een schande!” riep juffrouw Bateman altijd als ze het gebouw in of uitkwam, terwijl haar bruine krullen op en neer dansten. „Kinderen die hier de boel versperren – een schande!” Zij woonde op A-4 en vond alles een schande.

„Kijk uit! Ik wil niet op je trappen!” gilde meneer Sprenger van flat A-3 altijd als hij door de hal liep. Hij deed niet anders dan gillen, want hij was erg doof.

„Je zou eens wat meer in het zonnetje moeten spelen, Melinda,” zei mevrouw Treffers van A-8 vaak, als ze naar buiten ging voor haar dagelijkse rondje joggen. Ze droeg een bril, die op haar lange, dunne neus op en neer wipte, en ze markeerde de pas terwijl ze sprak, zodat haar woorden ook op en neer gingen.

Ja, Melinda kende al die mensen. Sommigen vond ze een klein beetje aardig en anderen heel aardig. Maar mevrouw Pascal, van A-1, was absoluut en zonder enige twijfel de aardigste van allemaal. Melinda had, vanaf de dag dat ze in het flatgebouw was komen wonen, van haar gehouden, en mevrouw Pascal hield ook van Melinda.

„Je doet me denken aan mijn eigen Rosanna toen ze zo oud was als jij,” zei mevrouw Pascal vaak. Ze had vrolijke bruine ogen, en haar gezicht was ook bruin, terwijl haar grijze haar in een vlecht om haar hoofd lag. Haar gezicht was gerimpeld en ze liep mank, maar me-

LIEFDES-STAMPOT

Carol Farley



Geïllustreerd door Dale Kilbourn

vrouw Pascal had de gelukkigste lach in de hele wereld. Zelfs de metalen brievenbussen in de hal schenen met haar mee te willen grinnen.

Ze had ook de leukste flat, vond Melinda. Hij was vol van allerlei interessante en geweldige apparaten. Het mooiste was een platenspeler die zonder stroom kon spelen.

„Kijk, je hoeft 'm alleen maar zo op te vinden, en dan heb je de prachtigste muziek,” zei mevrouw Pascal dan. Ze had ook hele mooie muziek: opwindende liederen met vreemde woorden, die door mensen met diepe, volle stemmen gezongen werden. Mevrouw Pascal scheen alles wel te hebben.

Behalve geld. Daar had ze niet veel van. „Maar wie heeft er nou geld nodig als je liefde hebt?” zei ze dan, terwijl ze Melinda een lekkere pakkerd gaf. Op de een of andere manier redde ze 't altijd. Dikwijls was haar voorraadkast zo goed als leeg, maar het lukte haar altijd wel om wat rijst of een beetje macaroni te vinden wanneer ze erg krap zat en het geld van haar pensioen te laat was.

Maar op zekere dag was het zover! Al

het geld was op, en morgen kreeg ze pas weer wat. Er was ook helemaal geen eten. Geen kruimel. „O, lieve help,” zei mevrouw Pascal, terwijl ze nogeens heel goed in haar lege kasten keek.

Melinda voelde de tranen in haar ogen prikken. Maar plotseling kreeg ze een heerlijk idee. „Maak u maar geen zorgen, mevrouw Pascal,” vertelde ze haar met een zonnige glimlach. „U kunt vanavond liefdesstampot eten!”

„Liefdesstampot?” Mevrouw Pascal staaarde Melinda aan. „Wat is dat dan?”

„Het is zalig,” antwoordde Melinda. „Je vraagt alle mensen die je aardig vindt te eten, en dan gaat iedereen samen aan tafel om liefdesstampot te eten. Het is heus verrukkelijk!”

„Maar hoe kan ik nou mensen te eten vragen?” vroeg mevrouw Pascal. „Ik heb helemaal niets om ze voor te zetten, en trouwens, ik ken hier haast niemand. Ik woon hier nog niet zo lang.”

Melinda zag een grote pan staan en zwoegde om hem op mevrouw Pascals fornuis te krijgen. „Da's geen probleem,” zei ze. „Ik ken iedereen in dit gebouw en



ze vinden u allemaal erg aardig. Ik zal ze gaan zeggen dat ze vanavond om zes uur hier moeten zijn om liefdesstampot te eten."

Mevrouw Pascal kneep haar handen samen. „Maar Melinda, als ze hier komen en zien dat ik niks voor ze heb, zullen ze me uitlachen."

Melinda gaf een paar tikjes op de grote pan. „Daar kan de liefdesstampot in!" zei ze. „En nu ga ik iedereen uitnodigen."

Melinda klopte eerst aan bij Daan Sluiter. „Er staat alleen een lege pan op het fornuis," vertelde ze hem tot slot, „maar ik heb mevrouw Pascal gezegd dat we allemaal liefdesstampot bij haar kwamen eten."

Daan droogde zijn ogen af. Hij zei dat hij net wat uien had schoongemaakt en dat zijn ogen daarom aan het tranen waren. „Nou, prinsesje, ik wil graag komen, hoor! Ik ben van de partij."

Melinda had ook tranen in haar ogen, maar dat kwam niet van de uien. Ze draaide zich om naar de trap en wilde net naar boven gaan toen de voordeur openvlog en mevrouw Treffer binnenstootte met twee flessen melk in haar armen.

„Liefdesstampot?" riep ze toen Melinda haar uitnodigde. „Dat klinkt heel gezond. Ik zal er zijn. Op de minuut af om zes uur!" en met grote sprongen rende ze de trap op.

Melinda keek haar na en grinnikte. En nu moest ze meneer Sprenger uitnodigen.

Er kwam een lucht van bradend vlees uit zijn woning. „Wat?" bleef hij alsmaar roepen. „Liefdesstampot? Waar? Wanneer? Bij wie?"

„Wat is er toch aan de hand?" vroeg juffrouw Bateman, die aan de overkant van de gang ook naar buiten was gekomen.

„'t Is een schande! Een schande!" Ze zwaaide zenuwachtig met haar ene hand. „Wat gebeurt hier allemaal?"

Melinda was niet zeker geweest of zij juffrouw Bateman en meneer Sprenger wel wilde uitnodigen. Maar ja – zelfs al waren ze weleens humeurig en klagerig, ze was er toch van overtuigd dat ze alle mensen in het flatgebouw aardig vonden. En dus, al draaiend met de uiteinden van haar vlechten, vertelde ze juffrouw Bate-



man over de liefdesstampot van mevrouw Pascal.

„Liefdesstampot? Wel, heb je ooit. Natuurlijk neem ik de uitnodiging aan. Het zou een schande zijn dat niet te doen!”

„Zes uur?” galmde meneer Sprenger. „Ja, ja, zeker, ik zal er zijn!” Allebei de voordeuren sloegen dicht.

„Versper de trap niet, meisje,” zei meneer Warnaar, die zich net naar boven haastte. Hij droeg een grote boodschappentas, waar het selderijgroen bovenuit stak.

„Ik wilde u net komen vragen of u vanavond komt eten bij mevrouw Pascal, de mevrouw van A-1,” zei Melinda, en ze vertelde hem het hele verhaal.

„Wel, wel,” zei hij. Hij stond even na te denken en nu zag Melinda dat meneer Warnaar er best aardig uitzag als hij niet aan het klagen was en niet fronste met zijn dikke wenkbrauwen. „Tja, gewoonlijk kijk ik om die tijd naar het nieuws,” mompelde hij, „maar goed, ik kom.”

Melinda's moeder nam de uitnodiging ook aan en zei dat ze de baby mee zou brengen. Ze was van plan geweest om gekookte aardappelen op tafel te brengen, vertelde ze, maar ze had veel meer zin in liefdesstampot.

Nu haastte Melinda zich naar de bovenste verdieping. „Ja hoor, ik kom graag,” antwoordde meneer Jansen, en hij beloofde zijn vrouw en de tweeling mee te brengen zodra mevrouw Jansen thuiskwam uit de bakkerij.

Even voor zessen ging Melinda naar mevrouw Pascal toe om haar te helpen met tafel dekken. Ze deed water in de grote pan en stak het gas aan. Daarna zocht ze haar lievelingsplaat op en ze was net bezig met het opwinden van de grammfoon toen er geklopt werd. Mevrouw Pascal rende naar de deur.

„Lieve deugd,” riep juffrouw Bateman, terwijl zij vlug doorliep naar de keuken. „Dat lied heb ik niet meer gehoord sinds ik een jonge meisje was!”

„Laat maar eens zien wat we gaan eten,” riep Daan Sluiter, die vlak daarom binnenkwam en in zijn rolstoel gelijk naar het fornuis reed.

De overige gasten kwamen allemaal tegelijk binnen. „Ik wil de liefdesstampot ook zien!” riep meneer Sprenger, die ongeduldig stond te trappelen achter de familie Jansen. „Laat me er eens even door,” zei Melinda's moeder. „Ik wil de baby de liefdesstampot laten zien.” Mevrouw Treffer stopte net de melk in de koelkast om hem goed te houden.



Weldra waren ze allemaal samen aan het lachen en het praten. Er werd ook met de muziek meegezongen. De vrolijke lach van mevrouw Pascal klonk boven alle blijde geluiden uit.

Melinda repte zich heen en weer tussen de keuken, de gasten en de eetkamertafel. Tenslotte riep ze: „Het eten is klaar!”

De lach van mevrouw Pascal veranderde in een diepe zucht toen alle gasten zich om de tafel heen verdrongen.

„Opzij voor de liefdesstampot!” riep meneer Warnaar, en hij droeg de reusachtige pan van het fornuis naar de tafel, waar hij 'm op een grote onderzetter plaatste.

Melinda legde een ovenwant op het hete deksel en zei: „Mevrouw Pascal, wilt u, alstublieft, de borden opscheppen?”

Met een ongeruste blik in haar ogen, tilde mevrouw Pascal het deksel op. De pan was vol! Er zat vlees in, en aardappelen, en worteltjes, en uien, en selderij, en jus, en het rook zalig! Er was ook brood en melk, en zelfs een versgebakken vruchtentaart voor toe. Meneer Sprenger vroeg een zegen voor al dit heerlijk.

Iedereen at zich het buikje rond en daarna hielpen ze allemaal met opruimen

en afwassen. Er was zelfs nog het nodige over dat mevrouw Pascal de volgende dag kon eten.

„Hoe kan ik jullie ooit genoeg bedanken?” vroeg mevrouw Pascal schuchter toen haar gasten begonnen te vertrekken.

„Breng gewoon wat mee de volgende keer dat er ergens liefdesstampot wordt gemaakt,” zei mevrouw Jansen, terwijl ze haar man hielp de tweeling naar de voordeur te loodsen.

„Ja, dat is zo de gewoonte hier bij ons,” legde Melinda's moeder uit, en ze haastte zich de deur uit om de baby naar bed te brengen.

„We doen 't als iemand zich eenzaam voelt,” brulde meneer Sprenger.

„Of ziek is,” viel juffrouw Bateman bij.

„Of als iemand zich verveelt,” voegde meneer Warnaar eraan toe.

„Of iets bijzonders te vieren heeft,” zei Daan Sluiter.

„Zo blijven we van binnen ook in conditie,” grapte mevrouw Treffer, die haar avondrondje ging joggen.

„Liefdesstampot is een geweldige gewoonte!” riep mevrouw Pascal, en gaf Melinda een dikke zoen. Melinda grinnakte alleen maar en gaf haar een pakkerd terug. □



EVANGELIEQUIZ

Ron Woods

1. De vader van de wijk.
2. Iemand die met God spreekt.
3. Een _____ deel van je verdiende geld wordt als tiend betaald.
4. Waar de gezinsavond gewoonlijk gehouden wordt.
5. Tijdstip waarop de gezinsavond gewoonlijk gehouden wordt.
6. De _____ van de Heilige Geest is een zegen van onze Hemelse Vader.
7. Iemand die lessen geeft.
8. Verkeerde daden overwinnen.
9. Het laagste koninkrijk van zaligheid.
10. Het gevoel dat Jezus voor ons heeft.
11. We behoren onze tiend te betalen over geld dat we _____
12. Heb je _____ evenveel lief als jezelf.
13. Kies de _____ weg.
14. De naam van het middelste koninkrijk van zaligheid.
15. Iemand die niet de waarheid zegt.
16. Alleen de _____ zullen zalig worden.
17. Brood en water dat in de kerk wordt rondgediend.
18. Tien procent van onze verdiensten die aan de kerk wordt gegeven.
19. Naam die vaak wordt gebruikt voor niet-leden van de kerk.
20. Eerste ambt in het Melchizedekse priesterschap.
21. De sabbat is een _____ dag.
22. Wij worden aangeraden geen _____ te drinken.
23. Een _____ is een bijzondere getuige voor Christus.
24. We hebben het voorbestaan verlaten en wonen nu op _____
25. „Zalig de reinen van _____”

Antwoorden:

1. bisschop; 2. profet; 3. tiend; 4. thuis; 5. aarde; 25. hart
ouderling; 21. rust; 22. thee; 23. apostel; 24. 19. niet-joden (zie 1 Nepht 13:14); 20. rechtvaardigen; 17. avondmaal; 18. tiend; 16. terrestrale koninkrijk; 15. leugenaar; 11. verdiensten; 12. naaste; 13. goede; 14. bekeren; 9. terrestrale koninkrijk; 10. liede; 8. zich 's avonds; 6. gave; 7. leraar, lerares; 8. zich

DE MACHT VAN EEN PROFEET



Helaman 10 en 11

Nephi was erg ontmoedigd. Hij had zo zijn best gedaan om de Nephieten te leren rechtvaardig te leven, maar zij wilden hun goddeloze manier van leven niet opgeven. Op weg naar huis hoorde Nephi de stem van de Heer die zei: „Gezegend zijt gij, Nephi, voor die dingen, die gij hebt gedaan; . . . Welnu . . . Ik (zal) u voor immer zegenen; . . . ja, zelfs dat alle dingen u zullen geschieden volgens uw woord, want gij zult niets vragen, dat in strijd is met Mijn wil.”

Vervolgens gebod de Heer hem om de Nephieten te waarschuwen en te zeggen: „Tenzij gij u bekeert, zult gij worden geslagen, ja, tot uw ondergang.”

In plaats van naar huis te gaan, keerde Nephi terug onder het volk om de boodschap van de Heer over

te brengen. Hij smeekte hen om zich van hun goddeloosheid te bekeren, maar zij wilden niet luisteren. Ze probeerden Nephi zelfs in de gevangenis te stoppen, maar omdat de macht van God bij hem was, werd hij door de Geest weggevoerd.

En zo ging Nephi in de Geest voort, van de ene plaats naar de andere, totdat iedereen de boodschap van bekering had gehoord. De slechte mensen werden, echter, alsmar slechter en begonnen met zwaarden dood te maken. Toen kwam er een geheime roversbende, die was opgericht door een man die Gadianton heette, die door het hele land heen oorlog bracht onder de Nephieten.

Nephi was bang dat zijn volk zou worden vernietigd. Hij hield van hen

en wilde dat ze nog een kans zouden krijgen, dus bad hij: „Laat er . . . een hongersnood in het land heersen, om hen op te wekken om de Here, hun God, te gedenken, en misschien zullen zij zich bekeren en zich tot U wenden.”

De Heer verhoorde Nephi's gebed door een grote droogte te sturen, zodat de aarde geen graan of vruchten voortbracht. De mensen kregen steeds meer honger en velen van hen stierven. Toen de Nephieten beseften dat ze misschien allemaal om zouden komen, herinnerden zij zich eindelijk de woorden die Nephi had gesproken en vernederden zij zich. Zij bekeerden zich van hun goddeloosheid en smeekten Nephi of hij de Heer wilde vragen een eind te maken aan de hongersnood die hun land haast drie jaar lang had geteisterd.

Toen Nephi ervan overtuigd was dat de mensen zich echt hadden bekeerd, bad hij om regen. De Heer hoorde zijn gebed en liet het regenen. De aarde begon weer graan en vruchten voort te brengen en de mensen hadden weer te eten. De Nephieten bedankten God en verheugden zich over de goedheid die Hij hun had betoond. Eindelijk erkenden zij Nephi als een profeet van God en hadden zij respect voor de macht en het gezag van het priesterchap dat hij droeg.

Zolang de mensen de geboden onderhielden ging het hun goed. Hun steden groeiden en de kerk werd alsmaar groter, totdat haast alle Nephieten lid waren. Hun rechtvaardigheid werd gevolgd door vrede en voorspoed. Maar toen het leven steeds gemakkelijker en prettiger werd, werden de Nephieten hoogmoedig. Zij vergaten de Heer en de zegeningen die zij van Hem hadden ontvangen, en dachten alleen aan hun rijkdommen. De roversbende van Gadianton werd weer een machtige invloed in het land en de mensen keerden terug naar hun goddeloosheid.

Oorlog en vernietiging verspreidden zich door het land en de Nephieten vreesden voor hun leven. Door al deze moeilijkheden begonnen zij weer aan de Heer te denken, maar zodra Hij hen zegende, werden zij weer goddeloos. Jarenlang trachtte Nephi geduldig zijn volk te onderwijzen met gebruik van de macht die de Heer hem had gegeven. Maar iedere keer dat ze gezegend werden met vrede en kudden en aardse rijkdommen, werden zij opnieuw hoogmoedig en dachten zij niet meer aan de Heer. Dan kregen ze van allerlei rampen te verduren, totdat zij zich verootmoedigden en zich bekeerden van hun goddeloosheid. □

allebei thuis zijn, breng ik het doel van mijn bezoek geeneens te berde, maar zeg dat ik over een poosje nogeens langskom.

Ten tweede geef ik ze geen gemakkelijke manier aan om nee te zeggen. Op een keer ging ik langs bij een man die te kennen had gegeven geen huisonderwijzers te willen hebben. Ik vroeg hem of de huisonderwijzers eens in de week mochten komen om het gezin te onderwijzen. Voor ik uitgesproken was wist ik al dat hij nee ging zeggen. Ik vroeg hem dus niet om een antwoord, maar zei alleen: 'Waarom denkt u er niet over na, dan kom ik binnenkort nogeens langs.'

De week daarop belde ik weer aan – ik geloof dat hij verbaasd was me te zien. Ik vertelde hem een klein beetje over de inhoud van de eerste les, maar weer voelde ik dat hij ging weigeren, dus gaf ik hem weer geen kans daartoe. Ik vroeg hem er opnieuw over na te denken en zei dat ik een week later terug zou komen.

De week daarop gebeurde er precies hetzelfde. Ik begon te denken dat ik nooit iets zou bereiken. Maar de week daarop wachtte hij niet af tot ik weer kwam. Hij belde mij!

Toen we met de lessen begonnen waren, kwam zijn vrouw een keer naar mij toe met tranen in haar ogen. 'Dit is de eerste keer dat ik Mac belang heb zien stellen in de kerk,' vertelde ze."

3. De volgende stap bij het huisonderwijs aan inactieve leden is om de lesmethode „herkennen en aanvallen” te vermijden. Als u ziet dat een gezin een bepaald probleem heeft bij het naleven van het evangelie, moet u het daar niet over hebben. Vermijd dat onderwerp voorlopig. De meeste mensen weten al wat zij verkeerd doen. De huisonderwijzer

kan hen versterken door hun manier van leven niet aan te vallen, zich te concentreren op andere gebieden en de Geest tot hen te laten getuigen.

Bijvoorbeeld, één toekomstige ouderling weigerde naar de kerk te komen omdat hij rookte. „Ik vond de kerk helemaal niet zo belangrijk,” vertelde hij. Maar toch besloten hij en zijn vrouw de huisonderwijzers iedere week te laten komen om hen te onderwijzen. Er werd helemaal niet gesproken over roken, totdat de echtgenoot zelf het onderwerp een paar weken later te berde bracht. Na drie maanden woonden zij de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op templebezoek bij en nu komen ze elke zondag naar de kerk. Hij heeft nog steeds moeilijkheden met het roken, maar hij heeft een roeping om zelf op huisonderwijs te gaan, aanvaard. Hij begrijpt nu „dat de kerk er is ,tot de volmaking der heiligen’ (Efeziërs 4:12; Statenvertaling) en niet een goed toegerust rustoord is voor mensen die al volmaakt zijn.” (Ouderling Neal A. Maxwell, algemene conferentie van april 1982.)

4. Vermijd het stellen van teveel vragen bij het lesgeven. Inactieve leden vinden het dikwijls niet prettig om vragen over het evangelie te beantwoorden. De onderwijzer kan de les beter in de vorm van een lezing geven, met veel visuele hulpmiddelen ter verlevendiging van het geheel, terwijl het gezin wordt aangemoedigd zoveel te vragen als zij maar willen.

5. Sta de vader altijd toe in zijn eigen gezin te presideren. Thuis heeft hij de bevoegdheid om te bepalen wie het openings- en het slotgebed zal uitspreken. Wanneer hij eraan toe is om te bidden, zal hij met het voorstel komen dat

hij zelf het gebed uitspreekt. Tot dat moment daar is, moeten de huisonderwijzers hem zijn gezag uit laten oefenen om anderen daartoe uit te nodigen.

6. Onderwijs nooit meer dan een gezin bereid is te ontvangen. Een onderwijzer die ontvankelijk is voor de Geest, evenals voor de behoeften van het gezin dat hij onderwijst, is zich ervan bewust wanneer een gezin negatief reageert op de boodschap. Het is een goed idee om zich aan de eerste beginselen van het evangelie te houden.

Sommige huisonderwijzers hebben ondervonden dat het het beste is te beginnen met een paar fundamentele lessen, zoals het plan van zaligheid, het zoenoffer van Jezus Christus, hoe openbaring tot stand komt, de wetten die God ons heeft gegeven en de zegeningen die voortvloeien uit gehoorzaamheid, de afval en de herstelling van het evangelie, en het Boek van Mormon. Veel lesstof kan gevonden worden in *Instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek*, het *Lesboek evangeliebeginselen en Hoofdzaken van het evangelie*.

7. Probeer niet het gezin bepaalde dingen te laten beloven. Joseph Smith zei: „Ik leer ze de juiste beginselen en laat hen zichzelf besturen.” Huisonderwijzers kunnen bij hun inactieve gezinnen dezelfde methode gebruiken, door louter te onderwijzen en te getuigen. Later, naargelang het gezin vooruitgang maakt, kan de huisonderwijzer door de Heilige Geest worden geïnspireerd om het gezin voor te stellen dat zij wat doelen stellen. De aard van deze doelen moet doorgaans door het gezin zelf worden bepaald.

Een toekomstige ouderling in Utah was bang om naar de kerk te gaan voor

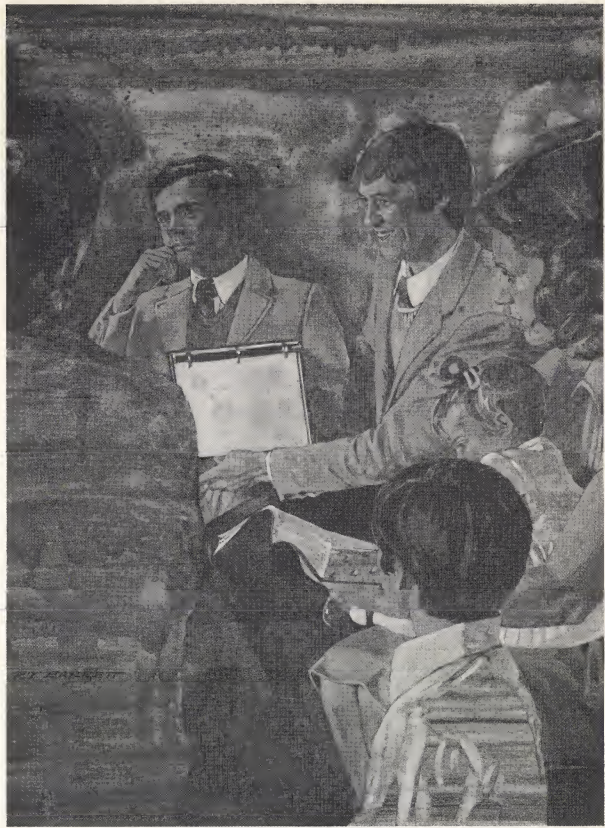
het geval dat hij gevraagd werd voor een gebed of een vraag moest beantwoorden in een klas. Na twee maanden thuis te zijn onderwezen, namen hij en zijn vrouw de uitnodiging aan om de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek bij te wonen. Korte tijd later stelden zij zich ten doel regelmatig naar de kerk te gaan, niettegenstaande de angsten van de echtgenoot. Het was hun eigen beslissing, die was voortgevloeid uit hun voorkeuren bij het leren van het evangelie. Nu is hij geordend tot ouderling en zijn ze aan elkander verzegeld in de tempel.

8. Volg steeds de raad van de Heer aan zijn dienstknechten op: „Houd steeds geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver in gedachten.” (Leer en Verbonden 4:6.)

De huisonderwijzer die zich aan deze richtlijnen houdt, zal ontdekken dat hij zich meer interesseert voor de behoeften van het gezin dan voor de statistieken of andere belangen van dien aard. Hij zal het kunnen verdragen dat de verandering zich slechts langzaam voltrekt. Hij zal bereid zijn zich in te zetten voor een zaak die liefde en offers vergt, daar hij inziet dat ongeduld en overhaaste toezeggingen van het gezin niet tot de blijvende resultaten voeren waar hij naar verlangt.

9. Bedenk, tenslotte, dat het gevoel dat het gezin heeft wanneer de huisonderwijzer bij hen is, veel belangrijker is dan de lesstof die hij behandelt. Een goede verstandhouding is van veel groter belang dan informatie.

Eén echtpaar, dat te kampen had met huwelijksproblemen, stemde ermee in dat de huisonderwijzers hen eens in de week thuis zouden onderwijzen. Naarma-



te de wekelijkse bezoeken plaatsvonden, kwamen deze man en vrouw elkander geleidelijk weer nader. Deze zuster zei later: „Wanneer de huisonderwijzers bij ons zijn, is mijn echtgenoot de fijnste man in de hele wereld. Ik hoop dat ze de volgende veertig jaar kunnen blijven komen!”

Het mooie van deze methode van huisonderwijs is dat het daar plaatsvindt waar het gezin leeft en woont. Eén man wilde absoluut niets horen over de leerstellingen van de kerk, daar hij heel vroeger ten zeerste door een medelid gekrenkt was geweest. „Het zijn allemaal huichelaars,” was zijn mening.

De quorumleider die het gezin bezocht viel hem noch bij noch af. Hij zei alleen: „Ja, in mijn leven zijn er ook weleens dingen voorgevallen die niet billijk of eerlijk waren. Het is heel jammer dat deze dingen voorkomen.”

De man was verrast door de reactie van zijn bezoek en nodigde de broeders verder binnen om over deze dingen te praten.

„Wij luisterden aandachtig, totdat hij alle bitterheid had kunnen spuien,” vertelde de quorumleider. „Vervolgens spraken we over de allesomvattende liefde en vergevensgezindheid van de Heiland, waarbij we ervoor waakten te spreken over het optreden van bepaalde leden van de kerk. Wij wezen deze broeder erop dat hem een geweldige kans werd geboden om zijn vermogen tot vergeving te ontwikkelen. Toen we opstonden vroegen we of we nogeens mochten komen om over het evangelie te spreken. Hij verzekerde ons dat we te allen tijde welkom zouden zijn.”

Sindsdien hebben de huisonderwijzers

dit gezin vaak bezocht en hebben gezien hoe deze man volkomen van houding veranderde.

Het zendingswerk van de huisonderwijzers onder inactieve leden is niet altijd met opzienbarende successen gekroond geweest. Opvallend is echter wel, dat er maar heel zelden zomaar een eind wordt gemaakt aan de lessen: eens dat een gezin erin toestemt zich te laten onderwijzen, willen zij er zo goed als nooit mee ophouden. En of ze nu actief worden of niet, ze zullen in ieder geval vooruitgang maken in hun leven.

Goede huisonderwijzers kunnen werkelijk veel betekenen in het leven van anderen. Door iemand – en zijn gezin – het evangelie te leren, zal dit gezin over meer „goddelijke gegevens” gaan beschikken, waarop zij de beslissingen van het leven kunnen baseren. Het leerproces kan de Geest van God in het hart en in het gezin van de betrokkene brengen. Het gezin zal zich ook meer bemind en aanvaard voelen dan ooit tevoren.

Voorts kan deze arbeid ook een enorme invloed hebben op de huisonderwijzers zelf. „Er kunnen zich de nodige problemen en beproevingen voordoen,” zei een huisonderwijzer, „maar als je volhoudt en het gezin laat merken dat je ze niet in de steek zult laten, zullen ze vooruitgang maken. Het vergt tijd en moeite om de gezinnen die je zijn toevertrouwd te onderwijzen, maar als je je volledig ervoor inzet, kun je zien dat dit werk door de Geest wordt geleid. Ik overdrijf niet wanneer ik zeg dat mijn werk als huisonderwijzer mijn leven letterlijk veranderd heeft. Ik ben bezig het soort mens te worden dat ik altijd heb gehoopt te kunnen zijn.” □

Het evangelie en de romantische liefde

Bruce C. Hafen

Ik ben mij bewust van een uitzonderlijke grote behoefte aan inspiratie, daar ik een onderwerp wil bekijken dat zo belangrijk maar ook zo delicaat is, dat het welhaast uniek is. Ik zal het de titel geven „Het evangelie en de romantische liefde”.

Bij het benaderen van dit onderwerp heb ik het gevoel op heilige grond te lopen. Met al zijn gevoeligheid, is het een onderwerp dat bij mij de allergrootste eerbied opwekt. De romantische liefde, die tegelijk zo alledaags is dat zij in welhaast alle populaire boeken, films en tijdschriften voorkomt, staat ook centraal in het evangelie van Jezus Christus. Het is een van de allergrootste van Godswetten dat „een man zijn vader en zijn moeder (zal) verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Genesis 2:24.) En „in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw”. (1 Korintiërs 11:11.)

Zoals ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf schrijft: „De romantische liefde . . . is niet alleen een onderdeel van het leven, maar is zelfs een overheersende invloed daarvan. Zij is in de diepste en meest beduidende zin godsdienstig van aard. Er is geen volheid van leven zonder de romantische liefde. Bij afwezigheid daarvan is de hoogste

graad van het celestiale koninkrijk niet bereikbaar.” (*Eternal Love*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, blz. 6.)

De keerzijde van de medaille wordt geïllustreerd door hetgeen Alma zei tegen zijn weerspannige zoon, Corianton, die naar de Hoer Isabella was gegaan: „Weet gij niet, mijn zoon, dat deze dingen een gruwel in de ogen des Heren zijn; ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest de gruwelijkste van alle zonden?” (Alma 39:5.)

Soms noemen wij als redenen voor het onderhouden van de wet van kuisheid het risico van een zwangerschap of abortus, de mogelijkheid van een ongewild of pijnlijk huwelijk of de kans op een verschrikkelijke geslachtsziekte. Bij overspel spreken we over de beschadiging of vernietiging van een bestaand huwelijk of gezin. Hoe ernstig deze dingen ook zijn, ben ik er toch niet van overtuigd dat ze de primaire reden vormen waardoor de Heer de overtreding van de wet van kuisheid ernstiger acht dan het plegen van een gewapende roofoverval, of fraude, of het ontvoeren van een medemens.

Denk daar eens aan: alleen moord is erger dan onkuisheid. Misschien hebben die twee – kuisheid en moord – wel iets

gemeen. Beide hebben te maken met *leven*, dat verband houdt met de grootste van alle goddelijke machten. Moord houdt een onrechtvaardig *nemen* van het leven in: seksuele overtreiding kan een onrechtvaardig *geven* van het leven inhouden, ofwel een onrechtmatig zich bemoeien met de heilige bronnen van de levensgevende macht.

„Ik ben ervan overtuigd dat onze maatschappij in de greep van de Boze is, zelfs op het moment dat zovelen van ons zich ‚vrijer‘ voelen dan ooit tevoren.”

Misschien moeten we niet verwachten dat de redenen voor dit gebod volledig te bevatten zijn door onze begrensde geest. Het is vaak zo met onze meest intense gevoelens van vreugde, of van getuigenis, of van dankbaarheid, dat we een poging wagen om ze te beschrijven, maar dat woorden te kort blijken te schieten wanneer we trachten de diepten te peilen van deze waardevolle zaken, die te heilig, te belangrijk, en zelfs te mysterieus zijn om uitgelegd te kunnen worden op een wijze die gelijk te begrijpen is. Waarom is de natuur zo ongelooflijk mooi en harmonieus? Waarom springt ons hart op bij de aanblik van lachende kindertjes? En, bovenal, waarom vloeit ons hart over wanneer die lachende snoetjes die van onze eigen kinderen zijn? Wij weten niet meer dan dat God zelf heeft gezegd, en

wel herhaaldelijk en aan de mensen van alle tijden: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.” (Leer en Verbonden 42:22.) En: „Gij zult (geen) overspel bedrijven, . . . noch iets dergelijks doen.” (Leer en Verbonden 59:6.)

Ik heb lang genoeg geleefd om te weten dat dit niet de eerste keer is dat u met dit onderwerp geconfronteerd wordt. Maar ik heb ook lang genoeg geleefd om te weten dat, ongeacht wat u heeft gehoord of gelezen, en ongeacht hoe vaak, wij tegenwoordig in een wereld leven die zo volkomen doortrokken is van noodlottige en goddeloze ideeën over seks, dat u in alle liefde en vriendelijkheid moet worden *gewaarschuwd*, maar desalniettemin op onmiskenbare wijze *gewaarschuwd*, opdat de zedelijke slaapziekte, waaraan deze wereld is bezweken, u niet opeist in haar dodelijke sluimering.

Over 't algemeen ben ik een tamelijk kalm en redelijk mens. Maar wat betreft dit onderwerp, de seksuele moraal, ben ik ervan overtuigd dat onze maatschappij in de greep van de Boze is, zelfs op het moment dat zovelen van ons zich „vrijer” voelen dan ooit tevoren. Het heeft een reden dat het woord „duivels” in de Schriften onmiddellijk op de woorden „vleselijk” en „natuurlijk” volgt. In de Parel van Grote Waarde lezen we: „En Satan kwam onder hen, . . . en zij hadden Satan liever dan God. En van dien tijd af begonnen de mensen vleselijk, natuurlijk en duivels te worden.” (Mozes 5:13.) En zo was het, tot Kaïn in dat uiterst tragische moment zijn broer Abel doodsloeg.

Vervolgens liet Kaïn zien hoe volkomen hij satans belofte van tijdelijk „voordeel” in ruil voor zijn eeuwige ziel, had aanvaard. Wij lezen: „En het geschiedde, . . . dat Kaïn tegen zijn broeder Abel

opstond, en sloeg hem dood. En Kaïn roemde in hetgeen hij had gedaan, zeggende: Ik ben vrij.” (Mozes 5:32–33.) In feite was Kaïn nog nooit zozeer in slavernij dan op het moment dat hij zei: „Ik ben vrij.”

Kunt u begrijpen waarom de presidentende broeders ons zeggen dubieuze films of televisieprogramma's uit de weg te gaan? Begrijpt u waarom ze ons smeken drugs, drank, ophitsende muziek, en andere produkten van het zinnelijke milieu, waardoor wij tegenwoordig worden omgeven welhaast zoals het water de vissen in de zee omgeeft, te vermijden? Dit zijn geen kleinigheden. Wij naderen het eind van een strijd die tot het einde toe wordt uitgevochten, en waarbij alle middelen zijn toegelaten.

Sta mij nog toe wat te zeggen over de positieve aspecten van de wet van kuisheid, want dat gedeelte van de wet is uitermate belangrijk. Ouderling Packer heeft gezegd: „O, jeugd . . . de eisen die de kerk stelt zijn de grote weg naar de liefde toe, met stevige vangrails op hun plaats . . . met overal hulpposten. Hoe dwaas de jeugd die de kerk ziet als een omheining om de liefde heen, om hem erbuiten te houden. . . Hoe fortuinlijk de jongere die zich aan de normen van de kerk houdt, al is het louter uit gehoorzaamheid of gewoonte, want hij zal vreugde en verrukking vinden.” (*Eternal Love*, blz. 5–6.)

Wanneer wij ze goed begrijpen, raden de Schriften en de profeten ons aan om deugdzaam te zijn, niet omdat de romantische liefde slecht is, maar juist omdat ze zo goed is. Ze is niet alleen goed, ze is zuiver, kostbaar, en zelfs gewijd en heilig. Juist daarom is een van satans gemeenste en smerigste listen om hetgeen heilig is te ontwijken. Het is alsof satan de wereld

een ontaard beeld voorhoudt van seksuele liefde, dat wordt voorgesteld door zich het dronken, luidruchtige gelach voor te stellen van obscene mannen in een bordeel, dat gelegen is aan een drukke, stoffige weg, waar de bloesem van het schone geslacht wordt uitgejouwd, mishandeld en uiteindelijk verfrommeld door onreine handen. Ondertussen groeit de kwetsbare bloem van de deugd, onbezoedeld en zuiver, hoog in de koele, beschermde dalen van het hooggebergte. Zij wacht daar als de nobele prijs voor de enkele heldhaftigen die bereid zijn naar die hoogten te klimmen door de prijs van geduld, gehoorzaamheid en een levenslange toewijding te betalen – een eendloze, onbaatzuchtige trouw aan gade en kinderen, in wier dienst wij louter in de dienst van onze God zijn.

Sta mij toe acht, beknopte, praktische punten aan de hand te doen voor hen die, als het zover is, hun geliefde trouw willen zijn, gebaseerd op een rechtvaardige levenswijze.

1. Eerbiedig het leven en het levenverwekkende vermogen van het menselijk lichaam. Uw lichaam is een tempel. Het is een heilige constructie. U dient er dezelfde eerbied voor te hebben als elke andere tempel die ernaar streeft een verblijfplaats te zijn voor de Geest van God. Hij is ook de woonplaats van de kiemen van het menselijk leven, het koesteren waarvan, samen met uw uitverkoren partner en binnen de door God zelf gestelde grenzen, „liefelijk, eervol en prijzenswaardig is”.

2. Wees in de periode van de verkering altijd volkomen eerlijk in de uitdrukking van uw genegenheid. Men is soms niet voorzichtig genoeg met het wanneer, hoe en aan wie men zijn gevoelens van genegenheid uitdrukt. Men moet zich

ervan bewust zijn dat het verlangen om warme gevoelens tot uitdrukking te brengen door andere dingen kan worden ingegeven dan ware liefde.

We zouden kunnen zeggen: bewaar uw omhelzingen – u kunt ze op een later tijdstip nogeens nodig hebben. En wanneer iemand van u – man of vrouw – wordt toegelaten in het hart van een jonge vriend of vriendin, bedenk dan dat u zich op heilige grond bevindt. In een dergelijke situatie moet u eerlijk zijn met uzelf – en met de ander – over de liefde en het tot uitdrukking brengen van de symbolen ervan.

De Schriften en de profeten raden ons aan om deugdzaam te zijn, niet omdat de romantische liefde slecht is, maar juist omdat ze zo goed is.

3. Wees eerst vrienden en dan pas geliefden. De band tussen jongemannen en jonge vrouwen behoort als een piramide te worden opgebouwd. De basis ervan is vriendschap en de stijgende lagen zijn opgebouwd uit dingen zoals tijd, begrip, respect en zelfbeheersing. Helemaal bovenaan de piramide bevindt zich een glanzend mysterie dat romantiek heet. En wanneer vermoeide reizigers in de woestijn deze piramide in de verte zien liggen, is dat schitterende kleinood helemaal aan de top wellicht het eerste wat zij zien; maar wanneer ze dichterbij komen, zien

ze alles wat aan dat kleinood ten grondslag moet liggen, wil het zijn plaats aan de top behouden. Welnu, we hoeven niet zo slim te zijn om te weten dat een piramide niet erg lang overeind zal blijven staan als je haar ondersteboven keert en verwacht dat die kleine top het andere omhoog zal kunnen houden. Met andere woorden: wees éérst vrienden en dan geliefden, en niet andersom. Anders kan het gebeuren dat mensen die menen geliefden te zijn ontdekken dat ze geen goede vrienden kunnen zijn, en tegen die tijd zijn ze misschien al getrouwd en is het te laat.

4. Ontwikkel uw vermogen om uzelf te beheersen. Wees zoals Jozef, niet zoals David. Toen Potifars vrouw met al haar geslepenheid de jonge Jozef, die in haar huis woonde als de dienstknecht van haar man, trachtte te verleiden, zegt het verhaal eenvoudig dat hij „vluchtte en . . . naar buiten (liep)”. (Genesis 39:12.) Jozef wist dat het verstandiger was om verleiding te *vermijden* dan te proberen haar te weerstaan.

Koning David, daarentegen, had, ondanks het feit dat hij God jarenlang trouw gediend had, een te groot vertrouwen ontwikkeld in zijn eigen vermogen om af te rekenen met verleiding. Hij was helaas bereid om te spelen met het kwaad, en die bereidheid was uiteindelijk zijn ondergang. Wij lezen dat toen David op een avond op het dak van zijn paleis wandelde, hij daarvandaan een vrouw zag, die bezig was zich te baden; en die vrouw was zeer schoon van uiterlijk. Maar David vluchtte niet en liep niet naar buiten. In plaats daarvan liet David uitzoeken wie zij was en ontbood haar bij hem, en zij kwam tot hem. Voor deze allergrootste koning van Israël was dit het begin van het eind. (Zie 2 Samuël 11.)

Zelfs wanneer u overtuigd bent van

een groeiende basis van ware liefde, dient u bij uw verkering uw diepe eerbied voor die liefde en de mogelijkheid van een gezamenlijk leven te tonen door uw driften te beteugelen. Laat u niet misleiden door de verkeerde gedachtengang, dat behoudens de liefdesdaad zelf, alles tussen u beiden aanvaardbaar is. Dat is een leugen, niet alleen omdat de ene stap haast onvermijdelijk tot de volgende voert, maar ook omdat het aanraken van elkanders lichaam in zeer belangrijke zin een onderdeel is van de liefdesdaad, die heilig wordt gehouden door de bescherming van de wet van kuisheid. Als u zich ooit afvraagt waar u de grens moet trekken tussen liefde en begeerte, trek haar dan aan de kant van de liefde. Er is nog nooit iemand in een ravijn gevallen die zich niet in de buurt daarvan heeft gewaagd.

5. Leef bij uw zoeken naar de vervulling van uw romantische verlangens altijd zo dat u steeds de leiding van de Heilige Geest kunt genieten. Ga niet uit met iemand waarmee u toch nooit zou willen trouwen. Als u verliefd wordt op iemand die geen geschikte huwelijkspartner is, kunt u niet verwachten door de Heer van die persoon te worden weggeleid nadat u zich gevoelsmatig al heeft gebonden. Bedenk dat u, zeker bij deze aangelegenheid, het zoeken naar een eeuwige metgezel of met gezellin, en het opbouwen van betrekkingen die daarop zijn gericht, behoefte heeft aan de leiding van de Heilige Geest. De sleutel tot geestelijke leiding wordt in één woord gevonden: waardigheid. Wanneer u binnenkort in de gelegenheid bent om wat in de Schriften te studeren, kan ik u een vergelijking aanbevelen tussen afdeling 63:16 en afdeling 121:45-46 in de Leer en Verbonden. In de eerste van deze twee

passages zult u zien dat „hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, of wie in zijn hart overspel zal doen”, met drie zeer schadelijke gevolgen te kampen zal hebben; ten eerste zal hij of zij de Geest niet hebben; ten tweede zal hij of zij het geloof verloochenen; en ten derde zal hij of zij vrezem.

Let echter wel dat in regelrechte tegenstelling tot deze drie gevolgen van het toelaten van de *begeerte* in uw gedachten, er drie positieve gevolgen zullen zijn wanneer u „deugd uw gedachten zonder ophouden (laat) versieren”. De Geest zal uw voortdurende metgezel zijn. En wat het behouden van uw geloof betreft, de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen. En in tegenstelling tot de vrees die ervaren wordt door de wellustigen, zullen zij van wie de gedachten met deugd gevuld zijn, ontdekken dat hun vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk wordt.

6. Vermijd de gewoonte om medelieden met uzelf te hebben. Maak u zich niet te veel zorgen over het al dan niet populair zijn. Niet iedereen op aarde hoeft verliefd op u te worden en met u te trouwen. Daar is maar één voor nodig.

De ontmoediging waar u misschien last van heeft is vaak een vorm van de onzekerheid waar wij allemaal mee te maken hebben bij ons zoeken naar wie wij eigenlijk zijn. Zonder de schijnbare goedkeuring van uw zoekwerk van eigenwaarde, die volgt op uw maatschappelijke successen, zult u zich misschien gaan afvragen of uw leven wel de moeite waard is. Dit twijfelen aan zichzelf is slechts een onderdeel van een groot probleem waar de meesten van ons – gehuwd evengoed als ongehuwd – ons leven lang mee te kampen hebben. Bij tijd en wijle vragen

we ons af of de Heer van ons houdt; wij vragen ons af of anderen van ons houden. En dus streven we – ten onrechte – naar de symbolen van succes, of dat nu populariteit, rijkdom of beroemdheid in onze eigen kring is.

Misschien staat u iemand weleens onbetamelijke vrijheden toe met uw lichaam, of geeft u toe aan een praktijk die schijnbaar een tijdelijke opluchting te-

Als u zich ooit afvraagt waar u de grens moet trekken tussen liefde en begeerte, trek haar dan aan de kant van de liefde. Er is nog nooit iemand in het ravijn gevallen die zich niet in de buurt daarvan heeft gewaagd.

weegbrengt, maar waardoor u zich uiteindelijk alleen maar erger voelt. Sommige mensen kiezen zelfs een minder geschikte huwelijkspartner, alleen maar om de wereld te tonen dat er toch heus *iemand* is die hen wil hebben. Maar tenslotte is het enige belangrijke dat de Heer zijn goedkeuring aan uw leven hecht. Als u ernaar streeft het kennen waard te zijn en om zijn wil te doen, zal de rest vanzelf gaan. Vergeet nooit dat alle dingen medewerken ten goede voor hen die God liefhebben. (Zie Romeinen 8:28.)

Misschien komt uw tijd om te trouwen pas in de herfst van uw leven en zult u uw

huwelijk „wegens het lange wachten dubbel op prijs stellen.” (*Eternal Love*, blz. 17.) En zelfs als uw tijd om te trouwen helemaal niet in dit leven komt, zijn de beloften van eeuwige liefde nog steeds de uwe in het tijdsbegrip van de Heer, als u maar getrouwd blijft.

7. Naast ontucht en overspel moet u tot elke prijs homoseksuele handelingen en abortus vermijden. Dit zijn uitermate ernstige overtredingen. Zelfs diegenen die alleen maar anderen bij een abortus helpen, laat staan degenen die hen daartoe aanzetten, lopen het gevaar niet op zending te mogen gaan. Zij kunnen ook voor een kerkelijke rechtbank worden gedagvaard, met het risico te worden geëxcommuniceerd.

8. Als u, ten gevolge van de een of andere ongelukkige ervaring in uw verleden, een overtreding heeft begaan van het soort waarover we het net hebben gehad, dan bestaat er een manier waarop u volledige vergeving kunt ontvangen. Er is geen heerlijker belofte in de hele Schriften, dan die uit Jesaja, waar deze optreedt als de spreekbuis van de Heer: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten.” (Jesaja 1:18–19.)

Wanneer uw overtredingen ernstig zijn geweest, zult u met de bisschop moeten spreken en vrijwillig uw zonden volledig bekennen. Hoe angstaanjagend die ervaring u wellicht voorkomt, wees ervan overtuigd dat u daardoor een doel en een vrede des harten zult vinden, die meer hoop bieden en meer verheffend zijn dan u zich op dit ogenblik voor kunt stellen.

En mocht u zich afvragen hoe u ervoor staat bij de Heer na zo'n ervaring aan uw

bisschop te hebben bekend, dan raad ik u aan kennis te nemen van de woorden van ouderling Vaughn J. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig, die op de algemene conferentie van oktober 1980 sprak over het bekeringsproces bij ernstige overtredingen. Het meest gedenkwaardige onderdeel van die openhartige en liefdevolle leerreden, was broeder Featherstone's uiteenzetting van zijn houding jegens hen die de moed en het geloof hadden opgebracht om hun zonden te belijden en om, zonodig, zelfs disciplinaire maatregelen van de kant van de kerk onder de ogen te zien. Daar ik zozeer de gevoelens van broeder Featherstone deel, wil ik graag een gedeelte van zijn opmerkingen aanhalen:

„Ik heb naar de bekentenis van misschien wel duizend zware overtredingen geluisterd en iedere keer als een oprecht bekeerde overtreder mijn kantoor verliet, ben ik achter mijn bureau neergeknield of heb ik mijn hoofd in gebed gebogen en heb gezegd: ‚Heer, ik bid U, vergeef het hen. Indien dit niet zo is, verwijder dan ook mijn naam uit uw boek. . . .’

Ook al zijn hun zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw (zie Jesaja 1:18), en de Heer heeft beloofd dat Hij hun zonden niet meer zou gedenken (zie Leer en Verbonden 58:42).” („Ik bid U, vergeef hen,” *De Ster* van april 1981, blz. 61.)

Ondanks al mijn waarschuwende woorden over de toestand van de maatschappij in onze tijd en over de beperkingen die u zich dient op te leggen bij het zoeken naar de juiste kanalen voor uw natuurlijke gevoelens, wil ik ook dat u altijd zult bedenken dat de leringen van het evangelie over de romantische liefde vervuld zijn van een hoop, vrede en vreugde die verheffend en eeuwigdurend

zijn. Met geheel mijn hart getuig ik tot u, dat Gods geboden bedoeld zijn voor ons uiteindelijke geluk en dat geliefden zijn op de manier die de Heer bedoelt, het wachten waard is. □

(Broeder Hafen staat aan het hoofd van de kerkelijke onderwijsinstelling Ricks College te Rexburg (Idaho).)

Laten wij er eens over praten

Nadat u „Het evangelie en de romantische liefde” individueel of in gezinsverband hebt gelezen, wilt u misschien een aantal van de volgende vragen tijdens een studie-uurtje bespreken:

1. Wat is kuisheid? Wat is deugdzaamheid? Waarom worden zij bepleit in de kerk?
2. Zijn zij die de kuisheid hebben laten varen „vrij”? Op welke manieren hebben zij zich gecompromitteerd?
3. Welke invloeden dient u in uw leven te vermijden of aan te moedigen als u toe wilt nemen in deugdzaamheid?
4. Geef een samenvatting van de acht richtlijnen of voorzorgsmaatregelen die de schrijver geeft voor het vinden van de ware liefde.

PATRIARCHALE ZEGENS

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf

Een patriarchale zegen is een uniek en opmerkelijk voorrecht dat trouwe leden van de kerk, die voldoende inzicht hebben om de aard en de belangrijkheid van zulke zegens te begrijpen, te beurt kan vallen. Deze bijzondere zegens vormen een machtig getuigenis van de zending van de Heer Jezus Christus in zake het binnen bereik brengen van verhoging voor een ieder van ons.

Zoals vele andere zegens, moet er om worden gevraagd door de persoon in kwestie of door de familie van degeen die de zegen verlangt. De verantwoordelijkheid voor het verkrijgen van een patriarchale zegen berust in de eerste plaats bij de persoon zelf en bij de familie.

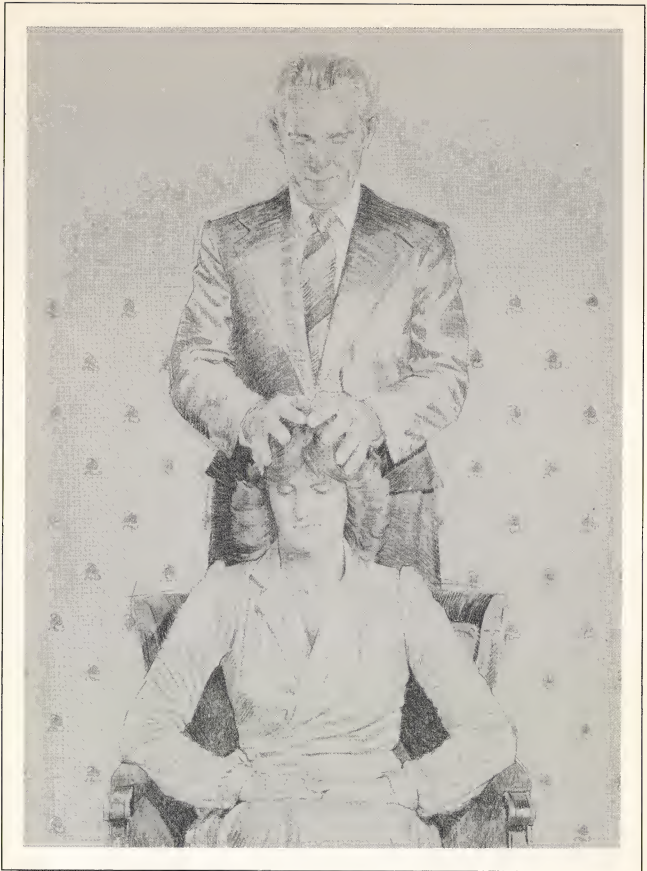
Iedere keer dat wij onze patriarchale zegen doorlezen kan ons getuigenis worden versterkt en kan ons gevoel van doelbewustheid in het leven toenemen. Uiteraard zijn alle zegens voorwaardelijk en worden er bepaalde eisen aan verbonden, ongeacht of deze eisen bij het geven van de zegen in bijzonderheden zijn genoemd. Iedere zegen wordt gegeven op voorwaarde van de getrouwheid van de ontvanger ervan.

Tegenwoordig zijn er ringen van Zion in een groot aantal landen van de wereld, en de meeste ringen beschikken over tenminste één patriarch. Deze

groei maakt het mogelijk dat veel mensen in vele landen het voorrecht van een patriarchale zegen kunnen ontvangen.

De patriarchen

Ik wil graag hulde brengen aan de trouwe mannen die de grootse roeping en ordening van patriarch uitoefenen. Het zijn vaak sommige van de nederigste en getrouwste van onze broeders. Deze uitverkoren mannen leiden een leven dat hun het recht geeft op inspiratie uit de hemel. Patriarchen hebben het voorrecht een regelrechte zegen te geven in plaats van een zegen voor de persoon in kwestie af te smeaken, want deze mannen zijn gerechtigd om met gezag uit naam van de Heer te spreken. Het ambt van patriarch is een van de grootste priesterschapsambten van het Melchizedekse priesterschap. Voorts is dit ambt er een dat te maken heeft met het zegenen van de leden, en niet met bestuurlijke of raadgevende aangelegenheden. Het is een heilige, geestelijke roeping, die doorgaans zijn leven lang door de patriarch wordt uitgeoefend. Onze patriarchen wijden zich volledig aan hun roeping en doen al het mogelijke om zo waardig en getrouw te zijn, dat iedere zegen daadwerkelijk geïnspireerd is.



Geïllustreerd door Robert Barrett

De zegen

Wanneer het hem door de Heilige Geest wordt ingegeven, doet de patriarch een geïnspireerde uitspraak aangaande de afstamming van de ontvanger van de zegen, tezamen met die zegens, geestelijke gaven, beloften, raad, vermaningen en waarschuwingen waar toe hij zich geïnspireerd voelt. Een patriarchale zegen is in wezen een profetische uitspraak.

Patriarchale zegens behoren vaak in alle nederigheid, en met een gebed in het hart, te worden gelezen. Een patriarchale zegen is uitermate persoonlijk, maar mag door familieleden worden gelezen. Het is een heilige richtlijn, die bestaat uit raadgevingen, beloften en informatie van de Heer. De ontvanger moet echter niet verwachten dat de zegen alles zal uitstippelen wat er met hem of haar zal gebeuren of antwoord zal bieden op alle vragen. Het feit dat de zegen geen specifieke melding maakt van een zending of huwelijk, wil niet zeggen dat deze dingen niet plaats zullen vinden. Mijn eigen patriarchale zegen is kort en beslaat niet meer dan driekwart van een bladzijde, maar toch is deze voor mij volstrekt voldoende geweest.

President Heber J. Grant vertelt over de lengte van een patriarchale zegen die hij ontving: „De patriarch legde zijn handen op mijn hoofd en gaf mij een korte zegen die misschien een derde van een getypte bladzijde besloeg. Die zegen heeft echter wel mijn leven voorgedragd tot op de dag van vandaag.” (*Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, James R. Clark, comp.,

Bookcraft, 1965–1976, jaargang 5, blz. 152.)

De vervulling

Ouderling John A. Widtsoe had het volgende te zeggen:

„Men dient zich wel te bedenken dat de totstandkoming van gegeven beloften niet alleen in dit, maar ook in het toekomstige leven kan plaatshebben. Sommigen zijn erover gevallen dat bepaalde beloften niet leidden tot hetgeen men ervan verwachtte. Zij stonden er echter niet bij stil, dat in het evangelie het leven, met alles wat daarmee samenhangt, een eeuwigheid duurt en dat de aardse werken zich ook in de hemel voortzetten.

Bovendien is het aan de gever van de zegeningen, de Heer dus, gegeven om te bepalen of de totstandkoming ervan in ons leven overeenstemt met zijn goddelijke bedoelingen. Zowel wijzelf als onze zegeningen zijn in de handen des Heren, maar de ervaring heeft ons geleerd, dat wanneer de evangeliewetten worden gehoorzaamd, de gedane beloften worden gerealiseerd.” (*Evidences and Reconciliations*, blz. 323.)

Een zeer goed voorbeeld daarvan is de patriarchale zegen van mijn eigen vader. Er werd hem gezegd dat hij met „vele mooie dochters” zou worden gezegend. Mijn ouders kregen vijf zoons en geen enkel meisje, maar natuurlijk behandelden zij de echtgenoten van hun zoons als hun eigen dochters. Toen wij de afgelopen zomer een familiereünie bijwoonden en ik zag hoe mijn vaders kleindochters hielpen met het eten en met de zorg voor de klein-

Iedere keer dat wij onze patriarchale zegen doorlezen kan ons getuigenis worden versterkt en kan ons gevoel van doelbewustheid in het leven toenemen.

tjes en de oudere generatie, besepte ik plotseling dat mijn vaders zegen letterlijk in vervulling was gegaan; hij heeft inderdaad vele mooie dochters. De patriarch die mijn vader zijn zegen gaf, beschikte over een geestelijk gezichtsvermogen dat verder reikte dan dit leven. Daarbij verdween de afscheidingsslijn tussen de tijd en de eeuwigheid.

De patriarch heeft geen eigen zegen om te geven; de zegen is van de Heer en ook de zijne om te geven. God kent onze geest; Hij kent onze sterke en onze zwakke punten. Hij kent onze vermogens en onze mogelijkheden. Onze patriarchale zegen geeft aan wat de Heer van ons verwacht en welke mogelijkheden wij in ons hebben. Onze zegen kan ons bemoedigen wanneer we ontmoedigd zijn, ons versterken wanneer we angstig zijn, ons troosten wanneer we verdriet hebben, ons moed geven wanneer we verontrust zijn, ons opbeuren wanneer we geestelijk zwak staan.

Vaderlijke zegens

Ouderling John A. Widsoe heeft gezegd: „Iedere vader, die onder het verbond geboren kinderen heeft, is voor hen een patriarch, en hij heeft het recht zijn nakomelingen te zegenen krachtens het gezag van het priesterschap dat hij draagt.” (*Evidences and Reconciliations*, blz. 321.)

Het Eerste Presidium heeft de volgende richtlijnen gegeven:

„Wij dienen stellig de taak van de vader bij het zegenen van zijn kinderen opnieuw te benadrukken. Wij zijn van mening dat wij het in het algemeen aan de geordende patriarchen dienen over te laten om in samenhang met een officiële patriarchale zegen de afstamming bekend te maken, maar de mogelijkheid open moeten laten dat een vader die zich geïnspireerd acht tot het verklaren van de afstamming in samenhang met een vaderlijke zegen die hij aan zijn kinderen verleent, daarvan niet wordt weerhouden.

Wij dienen de vaders op te wekken om hun kinderen een vaderlijke zegen te verlenen bij gelegenheden als intrede in de militaire dienst, het verlaten van het ouderlijk huis om te studeren of op zending te gaan, en bij andere passende gelegenheden.

Een vaderlijke zegen mag opgetekend worden in de familieverslagen, maar wordt niet in de archieven der kerk genoteerd.” (*Algemeen kerkelijk handboek*, nr. 21, blz. 66.)

Aanneming in het huis Israëls

Tegenwoordig worden er veel mensen lid van de kerk die niet letterlijk van een bepaalde stam van Jakob afstammen. Niemand hoeft te denken

dat hij of zij zegeningen zal worden ontzegd om die reden.

Paulus spreekt herhaaldelijk over het aangenomen worden in het huis Israëls door het geloof: „Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.” (Romeinen 8:9.) En verder: „Zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften.” (Romeinen 9:4.)

Koning Benjamin spreekt over de gelovigen als „de kinderen van Christus . . . Zijn zonen en Zijn dochteren”, waardoor het mogelijk was dat zij „geestelijk gewonnen” werden „door geloof”, en door middel van een geestelijke geboorte deel gingen uitmaken van de familie van Christus. (Mosiah 5:7.)

Het maakt werkelijk geen enkel verschil of wij de zegeningen van het huis van Israël ontvangen wegens onze afstamming of door de geest van aanneming. Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd, „Of deze afstamming er een is van bloed of van aanneming doet niet ter zake”. (*Evidences and Reconciliations*, blz. 322.)

In het boek Abraham wordt ons gezegd: „„En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen.” (Abraham 2:10.)

Joseph Smith leerde: „Want als de

Heilige Geest op een letterlijke afstamming van Abraham neerdaalt, is hij kalm en vredig, want zijn ganse ziel en lichaam worden slechts geroerd door de zuivere geest van intelligentie, terwijl het effect van de Heilige Geest op een niet-jood er is om het oude bloed te zuiveren en hem daadwerkelijk van het nageslacht van Abraham te maken. De mens die niet op natuurlijke wijze het bloed van Abraham heeft, moet door de Heilige Geest een nieuwe schepping ervaren.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 132.)

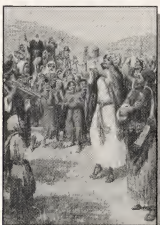
Hoe moet het als wij niet op de koers blijven die de Heer ons wil laten volgen en waartoe Hij ons misschien wel heeft geroepen eer de wereld was? Zoals de Heer tegen Saulus zei, u bent zijn uitverkoren werktuigen, om zijn naam „te brengen voor heidenen en koningen en (de) kinderen Israëls”. (Handelingen 9:15.) Streef ernaar zo te leven dat u de zegens die over u zijn uitgesproken door de patriarch en door uw eigen vader waardig bent.

Ik ontving mijn patriarchale zegen toen ik nog maar twaalf was. Uit die korte zegen kwam ik iets te weten over mijn verantwoordelijkheden en mijn arbeid bij het vestigen van het koninkrijk.

Ik bid dat wij waardig zullen leven en zullen streven naar de zegeningen die ons door de Heer zijn beloofd bij monde van onze familiepatriarchen en van onze geordende patriarchen, en dat wij ons in zullen spannen om die omstandigheden te scheppen waaronder deze grote beloften verwezenlijkt kunnen worden. □

VROUWEN IN DE SCHRIFTEN

Kathleen Ellstrom



© Providence Lithograph Co.

Weet u welke vrouwen er zoal in de Schriften voorkomen? Kom erachter door een aantal van de heldinnen uit de geschiedenis te identificeren aan de hand van de hieronder gegeven aanwijzingen. Aanwijzing A is steeds de moeilijkste, C de gemakkelijkste. Lees de aanwijzingen in de volgorde A, B, C en bedek alle aanwijzingen die volgen op degenen die u aan het lezen bent. U

verdient punten overeenkomstig het aantal aanwijzingen dat u bij iedere opgave nodig heeft gehad om het antwoord te vinden. Daarbij brengt aanwijzing A 3 punten op, A+B 2 punten, en A+B+C 1 punt. Als u een verkeerd antwoord geeft, kent u op dezelfde wijze strafpunten toe: 3 strafpunten voor een fout antwoord gebaseerd op aanwijzing A, 2 strafpunten gebaseerd op aanwijzingen A+B enz.,

waarna u doorgaat naar de volgende opgaaft. Daar u gestraft zult worden voor een gegokt antwoord, kunt u beter zoveel van de aanwijzingen gebruiken als u nodig hebt om zeker te zijn van uw zaak, tenzij u graag risico's neemt. Het is aan u die tactiek te gebruiken die u de meeste punten op zal leveren. Als u 36 punten scoort bent u inderdaad goed op de hoogte. Als u 12 of minder scoort, is het misschien een idee wat meer tijd te besteden aan het leren kennen van deze fascinerende vrouwen.

Als u deze quiz voor een teamwedstrijd wilt gebruiken, geeft u de tegenstanders een beurt iedere keer dat een team een verkeerd antwoord geeft, of er de voorkeur aan geeft geen antwoord te geven op een A of B aanwijzing.

1.

- A. Ik word met name genoemd in de Bijbel en in het Boek van Mormon.
- B. Een hemelse boodschapper vertelde me dat ik een bijzonder kind zou krijgen.
- C. Ik ben de moeder van de Heiland. (Matteüs 1:16, 18-25; Lucas 1:27,56; 1 Nephi 11:13-20; Mosiah 3:8; Alma 7:10.)

2.

- A. Ik was een profetes die gestraft werd met melaatsheid omdat ik tegen de door de Heer gekozen leider sprak.
- B. Ik ging de vrouwen van Israël voor in een vreugdelied nadat wij uit de handen van de Egyptische soldaten gered waren.
- C. Ik hield de wacht bij mijn kleine broertje, die in een biezen kistje aan de oever van de Nijl lag, totdat de dochter

van Farao hem vond en adopteerde. (Exodus 2:3-10; 15:20-21; Numeri 12:1-15.)

3.

- A. Ik word met name genoemd in de Bijbel, het Boek van Mormon en de Parel van Grote Waarde.
- B. Ik wandelde en sprak met God.
- C. Ik ben de eerste vrouw van deze wereld. (Genesis 1:28-30; 3:7-17, 20; 1 Nephi 5:11; 2 Nephi 2:19; Mozes 4:12-14, 22, 26; 5:4.)

4.

- A. Ik ben de enige vrouw die met name genoemd wordt in de Leer en Verbonden.
- B. Ik werd „een uitverkoren vrouwe” genoemd.
- C. Ik trouwde met een profeet van God in deze bedeling. (Leer en Verbonden 25:1, 3, 5.)

5.

- A. Een engel beloofde mij een bijzonder kind toen ik al „op hoge leeftijd” was gekomen.
- B. Mijn man, die een priester in Israël was, kreeg een visioen terwijl hij in de tempel diende.
- C. Mijn zoon was de voorloper van de Heiland. (Marcus 1:2-3; Lucas 1:5-22.)

6.

- A. Ik was een voorouder van koning David en van de Heiland.
- B. Toen mijn man stierf ging ik samen

met mijn schoonmoeder in Betlehem wonen.

- C. Ik zei tegen mijn schoonmoeder: „Waar gij zult heengaan, zal ik heen- gaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten.”

(Ruth 1:4–7, 16–19; 4:17; Matteüs 1:5–16.)

7.

- A. Ik werd tot het evangelie bekeerd tengevolge van een merkwaardig visioen van mijn vader.

- B. Ik richtte mijn meesteres op van de grond nadat zij overstelt was geworden door de Geest des Heren.

- C. Ik was een dienstmaagd van de Lama- nitische koningin.

(Alma 19:16–18, 28–29.)

8.

- A. Ik hielp de armen en de behoeftigen en was vol goede werken.

- B. Ik was een discipel van Christus.

- C. Ik werd door de apostel Petrus uit de dood opgewekt.

(Handelingen 9:36–41.)

9.

- A. Ik verliet mijn huis en vrienden om met mijn man naar een nieuw land te reizen.

- B. Ik heb bij mijn man geklaagd en gezegd dat hij maar visioenen ontving en dat daardoor onze zoons dood waren en wij in de wildernis om zouden komen.

- C. Mijn kinderen verdeelden zich in twee volkeren die in het land van belofte oorlog met elkaar voerden.

(1 Nephi 2:4–5; 5:5:1–3; Jakob 1:13–14.)

10.

- A. Ik was een joods meisje dat tot koningin van de Meden en de Perzen werd verheven.

- B. Er is een boek in de Bijbel naar mij genoemd.

- C. Ik waagde mijn leven om het uitmoor- den van mijn eigen volk te voorkomen.

(Ester 2:5–7, 10, 17; 7:3–6; 8:3–17.)

11.

- A. Ik zat twee dagen lang aan het bed van mijn man, die daar lag alsof hij dood was, nadat hij was overstelt door de Geest des Heren.

- B. Nadat ik het evangelie van de bood- schapper des Heren had gehoord, werd ook ik door de Geest overstelt en viel neer alsof ik gestorven was.

- C. Mijn dienstmaagd, een bekeerlinge tot het evangelie, richtte mij op.

(Alma 19:2–5, 11–12, 14, 29–30.)

12.

- A. De Heiland bevrijdde mij van zeven boze geesten.

- B. Ik vertelde de apostelen dat Christus was opgestaan, maar zij geloofden mij niet.

- C. Ik was de eerste aan wie Jezus na zijn opstanding verscheen.

(Marcus 16:9–11; Johannes 20:1–2, 11–18.)

Antwoorden:

1. Maria; 2. Mirjam; 3. Eva; 4. Emma Smith; 5. I. Maria van Magdala; 12. Maria van Magdala; 9. Sarah; 10. Ester; 11. De Lamantische; 12. Tabita of Dorcas; 7. Abis; 8. Abis; 9. Ruth; 10. Ruth; 11. De Lamantische; 12. Tabita of Dorcas; 13. Abis; 14. Abis; 15. Abis; 16. Abis; 17. Abis; 18. Abis; 19. Abis; 20. Abis; 21. Abis; 22. Abis; 23. Abis; 24. Abis; 25. Abis; 26. Abis; 27. Abis; 28. Abis; 29. Abis; 30. Abis; 31. Abis; 32. Abis; 33. Abis; 34. Abis; 35. Abis; 36. Abis; 37. Abis; 38. Abis; 39. Abis; 40. Abis; 41. Abis; 42. Abis; 43. Abis; 44. Abis; 45. Abis; 46. Abis; 47. Abis; 48. Abis; 49. Abis; 50. Abis; 51. Abis; 52. Abis; 53. Abis; 54. Abis; 55. Abis; 56. Abis; 57. Abis; 58. Abis; 59. Abis; 60. Abis; 61. Abis; 62. Abis; 63. Abis; 64. Abis; 65. Abis; 66. Abis; 67. Abis; 68. Abis; 69. Abis; 70. Abis; 71. Abis; 72. Abis; 73. Abis; 74. Abis; 75. Abis; 76. Abis; 77. Abis; 78. Abis; 79. Abis; 80. Abis; 81. Abis; 82. Abis; 83. Abis; 84. Abis; 85. Abis; 86. Abis; 87. Abis; 88. Abis; 89. Abis; 90. Abis; 91. Abis; 92. Abis; 93. Abis; 94. Abis; 95. Abis; 96. Abis; 97. Abis; 98. Abis; 99. Abis; 100. Abis.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

MAY 25 1983

